

I N D E X

- habus, valida est electio minoris natu,**
etiam femine, prætermisso masculino
primogenito digniori. 187. B.
- Maioratus instituitur si sit alicui concessa**
facultas in quocunque filiorum, aut si
harum, vuluerit, instituere illum potest
in filia, prætermisso filio maiori ac dig-
niori. 187. C.
- Maioratus successorem eligendi si institu-**
tor liberam facultatem alicui concessit,
quando eligere poterit inimicum insti-
tutoris, & in quibus casibus non. 188. A.
- Maioratum iuxta legum præscriptum, in-**
stituens in non adeo digno, prætermisso
digniori ac maiori natu, etiam si is ma-
ioratus iurisdictionem in alios habeat, non
peccat. 195. C.
- Maioratum instituens in indigno, si maio-**
ratus iurisdictionem habeat, & futurum
id sit in perniciem subditorum, culpa
est lethalis, cum resituitur onere dam-
na sequuta. Quando nullum damnum
alijs inde immineret, raro esset culpa le-
thalis. Nisi incapax eligeretur. 166. C.
- Maioratus quomodo titulo præscriptio-**
nis comparetur ac probetur. 200. B.
- Maioratus regiam requirens facultatem**
ut sit validus, validus non est, si post eum
confectum regia facultas obtineatur, ni-
si in ea dicatur, confirmari maioratum
antea confectum. Quando autem insti-
tutio & facultas eandem continent diem,
facultas præsumitur antecessisse, nisi co-
ntrarium probetur. 201. D.
- Maioratus indigens regia facultate ut sit**
validus, si sine ea inualide sit institutus,
ut validus reddatur, non sufficit confir-
matio in forma communi, sed requiritur
in forma speciali: confirmatur verò
in forma speciali, quando dicitur confir-
mari iam antea institutum. 204. B.
- Maioratus inualide institutus sine regia fa-**
cultate, si à Rege approbetur, aut confir-
metur, in ipso meto instrumento, inualide
antea confectio, censetur confirmatus
ex certa scientia, ac in forma specia-
li, validusq; redderetur. Et quibus alijs
modis idem fiat. 204. C.
- Maioratus si institutus fuit facultate Regis**
forrepticia, aut sine Regis facultate, nec-
cessaria, vel confirmatus fuit à Rege in-
ualide, & cum eis titulis præsumptis bo-
na fide à successoribus fuit possessus de
cem annis inter præsentem, & viginti in-
ter absentes, titulo præscriptionis est
comparatum dominium illius. In foro
tamen exteriori fortè non præsumetur
bona fides. 205. A.
- Maioratus institutionem ex eo nullam,**
quòd de Regis facultate non sit facta, in
nullo euentu potest princeps confir-
mare post mortem institutoris, ac vali-
dam reddere, nisi id omnino postularet
bonum commune, & facta compensa-
tione ijs, in quorum præiudicium id ce-
deret, aut nisi illis omnibus liberè con-
sentientibus haberetur id verum, etiam
si institutor peteret, ut princeps post
suam mortem eam institutionem confir-
maret. 206. D.
- Maioratus inualide instituti sine regia fa-**
cultate, si institutor mandatum peti con-
firmationem illius, & post mandatum da-
tum, incidit in amentiam, re adhuc inte-
gra, vique eius mandati confirmatio ob-
tineatur, est nulla: quia mandatum per
eam amentiam expiravit. Si autem ali-
de ritè petatur post amentiam, & obti-
neatur ante mortem institutoris, validus
efficitur. 210. B.
- Maioratus institutio, etiam si inualida sit,**
sine Regis facultate quòd solas substitutio-
nes, & non ob bona, ex quibus est insti-
tutus, si confirmatio illius obtineatur
post mortem institutoris, inualida est.
211. B.
- Maioratus si ut validè instituitur neces-**
saria est facultas Regis, necessarium est in
hoc regno ut præcedat confectio litera-
rum eius facultatis, nec sufficit suppli-
catio expeditam esse per verbum fiat.
214. D.
- Maioratus instituendi facultas concessa à**
principe non expirat morte principis,
qui illam concessit: estò maioratus vi
eius facultatis nondum esset institutus:
modò tamen literæ ea de re essent con-
fectæ ac subscriptæ ab eo principe. 217. A.
- Maioratus sine regia facultate inualide in-**
stituus, estò confirmetur, si tamen lite-
re eius confectio non sit integrè con-
fecta tempore mortis eius Regis, expi-
rat ea confectio, inualidaque est talis ma-
ioratus institutio. 218. B.
- Maioratus inualide institutus, si confir-**
matur viuentis institutore, nec tamen literæ
eius confirmationis expeditæ sint viue-
ntis institutore, expediti non possunt, in-
ualidaque est ea institutio. 219. A.
- Maioratus institutio facta quidem ab eo,**
qui

INDEX.

- qui facultatem ad illum instituendum habebat, ignorare tamen ipso eam facultatem habere, invalida est. Habens tamen facultatem, estd ooo exprimat, se ex illa maiorum institutur, censetur ex ea illum instituere. 219. C.
- Maiorum instituti** qui facultatem à Rege habet, estd ea no vtor decennio à puncto concessiois, potest vi illius eum instituere. 220. C.
- Maiorum institutio** necesse non est ut fiat scriptura publica, sed satis est, si alijs legitimis probationibus, prout fuerit qualitas institutionis, probetur. Et quid in Lusitania. 222. A.
- Maiorum institutio** quando fieri debet ex regia facultate, necesse est, ut ea facultas instrumento publico sit consecrata & à principe subscripta. 222. D.
- Maiorum institutio** licet necessaria non sit scriptura, in promissione tamen de non mehorando alio, atque adeo de non instituendo in illo maiorum, ut irrevocabilis sit, necessaria in hoc regno est scriptura. 223. B.
- Maiorum institutio** insufficienter in hoc regno fit ac probatur scriptura privata ut & alij contractus. 223. B.
- Maiorum institutio** valet facta in scheda, etiam non subscripta, modo in alia scriptura publica fiat remissio ad illam, & constet eam esse, ad quam fit talis remissio. 223. D.
- Maiorum institutio** valide si effecta sit, non in instrumento publico, fieri expediat publicationem illius coram iudice, citatis ijs, quorum interest validam non esse, ut redigatur in publicum instrumentum. 224. B.
- Maiorum institutio** in iurisdictione non indiget. 224. C.
- Maiorum institutio** possunt vltima voluntate, aut testamento, dependeretur ab alterius facultate, aut sine ea, qui similiter de suis bonis disponere possunt vltima voluntate, aut contractu. Cateri non possunt. 225. B.
- Maiorum institutio** potest vtor sine vi ri facultate, vltima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis. Donatione vero causa mortis, aut contractus inter vivos, instituere valide illum non potest, nisi ex vi ri facultate, aut iudicis, viro absente, aut irrationabiliter non consentiente. 225. D.
- Maiorum revocatio** facta ab vxore sine vi ri facultate vltima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si sine vi ri facultate, facta ut donatione causa mortis, aut contractus inter vivos, nisi accedat iudicis facultas ob vi ri absentiam, aut quod irrationabiliter prestare non velit facultatem. 226. C.
- Maiorum institutio** non potest carens usu rationis, nisi in lucido intervallo. Neque tutor, aut curator, loco illius, tametsi curator obtinere possit confirmationem facti ante amentiam. 227. B.
- Maiorum quovisq minor** instituere non possit, aut possit & quovisq necesse sit interveniat curatoris autoritas ac iudicis decretum. 228. C.
- Maiorum quovisq instituere** non possit prodigus, aut potius accedente curationis auctoritate ac iudicis decreto. Ad quando facultas principis esset necessaria, exprimendum illi esset, eam peti, ut prodigus eum maiorum instituat. 229. D.
- Maiorum quovisq filiusfamilias** vltima voluntate instituere non possit, aut possit. 230. D.
- Maiorum institutio per vltimam voluntatem à filiofamilias de tertio sorsum bonorum, quæ defuncto, vltis fructus, qui in bonis eius tertij ad patrem attinebat, perseverat in patre toto tempore vitæ suæ. 231. C.**
- Maiorum quovisq contractu, etiam** donatione causa mortis, possit filiusfamilias instituere, aut non possit. 232. C.
- Maiorum institutio** potest religiosus valide ante novitium, & in novitium, quæ in nostra Societate ante professionem, aut vota coadiutorum, tum vltima voluntate, tum etiam contractu revocabili. 234. D.
- Maiorum institutio** irrevocabilis facta in novitium, aut ante, in tota tamen ingrediendi religionem, est nulla, etiam si instrumentum non firmetur, nisi fiat duobus mensibus ante professionem de facultate ordinarij, & sequatur professio. Quæ autem ante novitium facta esset irrevocabiliter, non animo ingrediendi religionem, firma esset. 235. C.
- Maiorum & valide** instituta religiosus, & fructus illius ad ipsum pertinere debebat toto tempore vitæ suæ, nisi religio non ingre-

INDEX.

regredietur, neq; aliud dispofuit ante
profefionem, pertinet vltus filius. 30.
tempore vitigipius ad monafterium
fuccedens in bonis fui religioſis: & per
mortem ipſius, regreditur ad inceflo-
rem in maioratu. In religioſe vocis non
ſuccedente in bonis fui religioſis, emiſſa
profefione, & in noſtra Societate emiſ-
ſis etiam vocis coadiutorum, pertinet
ad ſuccellorem in maioratu. 36. A.

Maioratum inſtituere non poteſt religioſus
poſt ſuam profefionem, neque in
noſtra Societate poſt vocis coadiutorum.
Nifi reliquerit filios: & in hoc regno
profefus ſit non facta diuifione bono-
rum inter illos: nam inſtituere poſſet
vno deſcendentum maioratum de ter-
tio. 36. C.

Maioratum non poteſt regulariter inſtitui
re religioſus facultatem teſtandi habens
e Summo Pontifice. Ex num licite poſ-
ſit eum inſtituere etiam ſi ad ſe exten-
dat ea facultas. 36. D.

Maioratum inſtituere poſſunt commendata-
rij Hiſpaniarum, qui non ſunt ordinis
Dni Iſcaris. Et facilius commendata-
rij Dni Iſcaris poteſt Summus Pontifex
concedere facultatem ad inſtituendum
maioratum, quā alijs religioſis. 37. A.

Maioratum inſtituere & reſtituere poteſt
in hoc regno damnatus, etiam ad mor-
tem naturalem. Idem vult bullogia in ex-
cepto, quod in eo regno damnatus non
morte naturalis, neque reſtitutum
inſtituere poteſt, neq; reſtitutus in teſ-
tim. 39. C.

Maioratum inſtituere, aut reſtituere, non
poſſit eodem genere diſpoſitionis, qd
teſtationem poſſit, aut aliter de ſuis diſpo-
nere. 40. A.

Maioratus in eis inſtituatur, licet ap-
pares ſint res omnino perpetue, inſtitui
non poſſint, non ſolum in cenſibus re-
dimibilibus, ſed etiam in prebendis & alijs
rebus, vt eis illis comparantur res fructu-
ſerpe perpetue. Inſtitui etiam maioratus
ſolentur mobiles aliquę, vt nonnulli
alienentur. 40. D.

Maioratus inſtitutio ex omnibus bonis an
ſit valida. 41. A.

Maioratus an valide ac locetur ab Ecclēſia
ſicis de ſuis bonis in diſpoſit. 42. A.

Maioratus inſtitutus an poſſit reſtitui
ad ſecundas nuptias & bñd ex prior
matrimonio habens, de bonis titulo la-

cratiu ex prior cōiuge comparatis, ne
que deſertio an quinto curum bono-
rum poſſit meliorare. 43. A.

Maioratum eundem neque ex regia ſacul-
tate poſſit inſtituere, niſi expreſſerit ca-
bona comparata fuiſſe ex prior coniu-
ge. Neq; Rex poſſit concedere eam ſa-
cultatem poſt tranſitum ad ſecundas
nuptias. 44. C.

Maioratum inſtituere poteſt ex archis pri-
oris matrimonij mulier, quæ ad ſecundas
traſiit nuptias. 45. D.

Maioratum poteſt inſtituere ex bonis ſue
peſſuſoratus in prior matrimonio cōiux,
qui filios habes ex eodem prior matri-
monio, ad ſecundas traſiit nuptias. 44.
B.

Maioratum inſtituere ſolum poteſt vir do-
medicate lucrorum, quæ ad ipſum diſ-
ſoluto matrimonio attinebit: de medie-
tate verò, quæ ad vxorem ſpectabit, ad
ipſam pertinet inſtituere maioratum ſi
ſtamento, aut codicillo, ſine viri conſen-
ſu contraſta verò, de conſenſu viri, aut
iudicis, accedente Regis ſacularetis, ad
id ſit neceſſaria. 44. C.

Maioratus inſtitutus de realiſtan validus
ſit. 46. A.

Maioratus ex cenſu redimibili quæ ratio-
ne inſtitui poſſit. 46. B.

Maioratus ex re perpetua, aut ſecula-
ritatis non poſſit inſtitui proprietarij cō-
ſenſu, qui in praxiduo tēſit tū cedat.
46. C.

Maioratus an inſtitui poſſit ex rebus ſaltes
rius, rebus & iuxta vias regales leges in-
ſtitui debeat, atq; ex omnis Regis ſacul-
tate. 46. D.

Maioratus contingens legitimis filiorum,
inſtitui poteſt ex regia ſacularetis, vbi alij
qui filiorum, aut filiarum, & Ecclēſiaſti-
ci ſunt. 47. D.

Maioratus inſtitui poteſt de Regis ſacul-
tate, qui pſis diſpoſit filij natus in legi-
timis. 48. B.

Maioratus in illo inſtitui poteſt, qui capax
eſt, vt ad inſtitutorem eodem accipiat
per vltimum ſolentatem, aut contraſta-
mentum. 49. C.

Maioratus ex tēto inſtitutus inſtitui poſ-
teſt in Eukſtina Iudex regni, ſi ſuam
dotem vñem habeat de ſecundo matri-
monio, ſi inſtitutus poſſit, ſi non ex ſer-
tato, ſiſi conſentiente ſuſi deſcendunt,
aut ſimpliciter, aut pro ſecundo matri-
monio, quod ſub ea cōditione ſiſi deſcendunt.

I N D E X.

- kur. In parte legitime si absoluto impo-
natur graue, & non in incremento, om-
nia ea bona libera manet in hoc regno.
Secus de iure communi. 249. C.
- Maiores si parens ex tertio unico descen-
denti, inuolide instituit, siq. repudiet here-
ditate, valet institutio quoad vltimus ad
eum maioratum vocatus. 251. B.
- Maiores si ex tertio unico descendenti in-
uolide quis instituit, aut grauen legitimi-
me descendenti imposuit, & vocatus, aut
etiam post illi successor, titulo maiorat. tri-
ginta annos illi possederit, enervari de-
inceps non potest ea institutio. 251. C.
- Maiores institui potest ex regia facultate
in tertio unico descendenti, quin & in
legitima illius. 251. D.
- Maiores si ex regia facultate fit institu-
tus in tertio unico descendenti, aut etiam
contingendo legitimam, seruari debet
ordo in vocationibus. 257. Tauri pre-
scriptus. Et quando princeps dispo-
nere potest ut non seruetur. 251. D.
- Maiores institui potest in legitimo per
subsequentem matrimonio. 253. D.
- Maiores quo usque institui possit, aut
non possit, in legitimo rescripto prin-
cipis. 253. D.
- Maiores quousq. in institui possit in filio ille-
gitimo naturali, iure etiam Lusitano. 254. C.
- Maiores institui non potest in filio ille-
gitimo spurio, neque in facultate regia
etiam si filius spurii comprehensio, nisi
id exprimitur. Et quid de matre, & co-
sanguineis alijs. 255. C.
- Maiores in ipsa institutione leges ac co-
ditiones, quae apponuntur, regulariter
non habent rationem conditionis, quae
suspendant institutionem, sed habent
rationem modorum. Et quando con-
ditionum rationem habeant. 257. A.
- Maiores institutio quo ad personarum
ad eum vocationes, fieri solet sub vera
conditione de futuro, de praesentis, aut
de praesentis. Onera vero & grauiora
imponi solent sub modo, & quando ra-
tionem habeant conditionis, etiam ad
comparandum dominium & possessionem
civilissimam: & quando sit modus
acquipollens conditioni, resolvensq. in
nihilum vocationem, adeo ut fructus per-
cepti restitui etiam debeant. 258. C.
- Maiores si institutus sit ita ut ad eum al-
quis vocetur sub conditione potestatis,
aut sub modo ita ut acquipollens con-
ditioni, quia in nihilum redigit vocationem,
proinde ac si nunquam fuisset facta, tradi-
- debet maioratus ita vocato, praestita
prius ab eo cautione mutua, aut simili
mutuaq. de restituendo maioratum cum
fructibus ex eo perceptis. Secus si mo-
dus non redigit in nihilum vocationem, ac
si nunquam fuisset facta. Et quam varie
modus apponi solet, & quando, & qua
usq. obliget. Et non obliget aliquando
deserere maioratum in conscientie foro,
nulla expectata sententia. 261. C.
- Maiores institutio facta vltima volun-
tate sub conditione quocunque modo
impossibili, est valida, & condicio habet-
ur pro non apposta. In hoc tamen regno
si facta sit sub conditione impossibili,
non natura, sed facta, nulla est. 267. B.
- Maiores institutioni factae contractu ir-
reuocebili, si apponatur conditio impos-
sibilis, nulla est, quo ad id praestitum, quod
sub ea conditione fuerit institutum. Si vero
apponatur institutioni factae contractu re-
uocebili, conditio habet pro non apposta
estq. proinde valida institutio. 267. D.
- Maiores in institutio vltima voluntate, aut
contractu quocunque, facta sub modo quo-
uis modo impossibili, etiam quia remittit-
ur ad iure, valida est, neque est obliga-
tio seruandi eum modum, sed habetur
pro non apposto. 268. B.
- Maiores si institutus vltima voluntate,
aut contractu reuocebili, vel ad eum quis
vocetur sub conditione, ut iuret se factu-
rum, aut praestaturum aliquod in futurum,
remittitur ei ad iure obligatio id iurandi,
sed non obligatio id faciendi. Si vero
ad contractum irreuocebili iniungatur,
neutrum ad iure ei remittitur. Onus autem
iurandi seruandi modum possibile, nunquam
ei remittitur, & quatenus hodie hec locum
habeant in hoc regno, & in Lusitania.
269. D.
- Maiores sine regia facultate si in hoc
regno ex tertio sit institutus, licet po-
test institutor ad eum vocare quencunque
suum descendente, in quocunque
gradu, non tamen praepone re potest
descendentibus transuersalem compa-
ratione sui. Ex quinto vero id potest, &
in Lusitania ex tertio. 270. D.
- Maiores ex regia facultate si institutus
contingendo legitimam filiorum, vocari
ad eum possunt descendentes masculi
per lineam masculinam ex primo institu-
tore, praepone illos descendentes
omnibus per lineam femininam ex vlti-
mo possessore, etiam si transuersales
sint comparatione vltimi possessoris. Na-

tamen prætoris debent transuertes
institutoris descendentes, cuiusdè per
lineam semeproian: licet huiusmodi pos
sent sumere agnomen, & insignia inhi
toris. 271. B.

Maioratus à successionem liquet, ac pruden
ter excludi possunt religiosus, ac initia
tus sacris ordinibus. Si tamen in hoc
regno absq; regia facultate sit, inslau
tus, excludi non possunt, nisi ex istis
de numero descendendum, &c. 272. B.

Maioratus si ex regia facultate, sit inslau
tus, inuálida est clausula, qd si possessor
incidet in crimine legem maiestatis diuine,
aut humanæ vel Sodomie, transeat ante
id crimine, vel ante articulationem, in vltimis
vocatum. Valida autem est, si sit regia
facultate sit institutus. 272. D.

Maioratus successioni si quis, aut si qua,
vocetur sub conditione, aut modo, vt
contrahere teneatur cum persona de
tali familia, vel cum tali singulari, cum
qua honestè id. possit efficere, ritè ac
válidè id fit. 274. B.

Maioratus ad successionem si quis per vlti
mā voluntatē vocetur sub conditione, si
ducat consanguineam, conditio non est
habenda pro nō appositā, siue addatur,
dispensante Summo Pontifice, siue non:
quoniam id inest. 275. A. 276. B.

Maioratus vt succedat, si quis vocatus sit
sub conditione, aut modo, si contraxe
rit cum tali, pro impletis habentur, quā
do ita vocatus non, fuit in nota, & per
alterum stat. Et quid si vocatus moria
tur ante aduentum temporis impletionis
talis conditionis, aut modi. 278. D.

Maioratus successioni si sub eadem condi
tione, si quis vocatus, & delato maiora
tu, dicat se non velle contrahere cum
illa, aut contrahat cum alia, transiit ma
ioratus ad alium, estd postea contrahat
cum illa, defuncta prius vxore. Si autē
ante delatum maiorem, ducat aliam,
& ea mortua, ducat tempore delationis
eam, quam ducere erat grauatus, conse
quitur maioratus. 280. A.

Maioratus ad successionem si sub eadem
conditione sit quis vocatus, & mulier illa
alteri nubat, non tenetur illam ducere,
qui sub conditione, vt illam duceret, fue
rat vocatus, estd illa vidua iā sit. 280. C.

Maioratus successioni si vocatio fiat cum
grauamine, si grauatus cum aliqua con
trahat, id potius solet habere rationem
modi, quam conditionis, in quo euentu,
quoniam contractus irreuocabili appo
situs

us esset is modus, si per mulierē flaret,
haberetur pro impleto. Quidō haberet
rationem conditionis, haberetur pro im
pleto, si vltima voluntas, aut in contractu
irreuocabili, esset appositus: secus si in irre
uocabili sit in vltimo euentu stan
t. dum potius esset intentio disponentis,
aut contrahentium. 281. B.

Maioratus successioni si quis vocetur sub
conditione, aut modo, vt si contrahat
cum muliere talis conditionis, amittat ma
ioratus vltimus vocatus, si non seruen
tur, maioratus mittitur. 284. C.

Maioratus nūm amittat, qui ignorantia
inuiuibili non seruat eam conditionem,
aut modum, illam decendo, qd condi
tionis prohibere non reputatur, ex
mēte præsumpta institutoris pendet. Et
in dubio, qualis fuerit illius mens, cen
sendus est, cum non amittere. 285. C.

Maioratus in prædicto quætu deservit nō
generatur possessor illius in foro conse
tit, antequam res detegeretur. 286. A.

Maioratus successioni si vocatio fiat sub
conditione, aut modo, vt vxorem ducat
ex arbitratu, aut voluntate alterius, vel
iuxta illius consilium, inuálida sunt talis
conditio, aut modus, habenturque pro
nō appositis. Si aut fiat sub conditione,
aut modo, vt consulet aliquem circa vxorē
rem decendam, válidæ sunt. Si tñ admo
dum difficile peti ab illa id consilium
posset, obligatus non esset seruandi eam
conditionem, aut modum. 287. B.

Maioratus, aut quodvis aliud, si relinquitur
sub conditione, si aliquem consulat ad
matrimonium contrahendum, nō redditur
inuálida, si idcirco se nō consulatur, quia
mortuus erat tempore nuptiarum. Quod si
esset modus, nulla ea de re est dubita
tio. 288. D.

Maioratus successores vnde ortu habuit,
vt agnomen & arma institutoris acci
piant, & vt ad id asserunt consueuerint.
Successores vero, in varijs regnis, arma
& insignia singulorum regnorū solent
accipere: non verò agnomina Regum,
quibus succedunt. 290. C.

Maioratus successioni si aliquis sub vna
conditione vt assumat agnomē & insig
nia institutoris vocetur, neq; dominia,
neq; ciuillissimā possessionem comparat,
nisi prius conditio impleta. Atq; eodē
modo, qd illa transgreditur, res cūfructibus
ex eis perceptis, restitueri tenetur suc
cessori. Et quid quādo id apponitur tā
quā modus, vt regulariter fit. 291. D.

Maiora

Maiores ut et an se ad vltimus vocatum quando censetur qui sit transgressus modum assumendi agnomen & arma institutoris, qui sub eo modo ad illu fuerat vocatus: 292. D.

Maiores successor strictus sub conditione, aut modo, assumere agnomen & arma institutoris, tenetur illa assumere, est de minus decencia sint: 294. B.

Maiores vnus si institutor sit sub conditione, aut modo, vt successor assumat agnomen & arma institutoris, sine admixtione alterius agnominis & armorum, non potest simul habere aliud maioratu, qui conditionem, aut modum, assumendi agnomen & arma habet. Secus si institutores vtriusque solum obligent assumere agnomen & arma: 295. A.

Maiores multi si in eodem successore concurrant, & ex testamento paria, agnomen & arma antiquioris, necq; paterni, præponi debent agnomini & armis maius antiqui, materis, aut uxoris. Quamvis hæc non habemus in seruicentur: & multa de armis Regnorum Hispaniarum: 296. A.

Maiores successor ex cogi possit assumere agnomen & arma institutoris, quando institutor id non præcipit: 297. B.

Maiores institutio quando legitimas alioquin non cõtingit, successor in illo non plus tenetur præbere alimenta defecidentibus institutoris, quam si ex bona vinculo maioratus obligata non fuissent: 299. A.

Maiores vt institutor conuincendo legitimas alij debitas facultas cur conuincendi non debeat, aut illis possit, & quid alimēta se qualiter tunc relinquenda sint singulis, quibus legitima debeantur: 299. C.

Maiores qui ita instituit, etiam si materis quibus alimēta eiusmodi debeantur debenturque etiam si illis non egeant, sed alimēta competenda habent alioquin: 300. C.

Maiores eiusmodi institutor impotente non potest illam gratiam in eo, quod alimēta in eiusmodi alimēta: 302. A.

Maiores in alioquin non tenetur relinquere eiusmodi alimēta tunc hereditas: 303. A.

Maiores institutor si non vultque eiusmodi alimēta, tunc reditur nulli in institutio, sed competit actio, vt de bonis vindictis solantur: 304. D.

Maiores si alimēta cõpetentia filijs illegitimis non relinquat, agnat vt de bonis vinculis ipsi soluantur: 305. B.

Maiores institutor postquam semel cõpetentia alimenta ijs præbuit, quibus legitima debebantur, aut de bonis maioratus collata eis fuerunt, neque ipse, neque successores possent in maioratu, tenentur illis, aut alijs, alimenta aliter præbere, quam si ea bonis maioratus non haberent. Et quovis consanguineis, & quo ordine, alimenta præbere tenentur: 305. C.

Maiores possessor, si semel alimenta integre præstita sint, & is, cui data sunt, iterum egeat, quando ei tradere iterum debebat: 310. C.

Maiores Hispanorum successore anteriori possessori, qui non sit ipsemet institutor, est iure sanguinis, & non hæreditario: 316. D.

Maiores successor comparatione immediati institutoris, quando sit, nec iure sanguinis, nec hæreditario, sed ex pacto & promissoria, & quando sit iure hæreditario: 317. C.

Maiores immediatus possessor, qui institutor non est, institutor in illo non potest hæredē proximū vocatum; neq; est valida talis hæredis institutio: 318. C.

Maiores possessor, qui institutor non est, mutare non potest antiquas primæ institutoris condiciones, modos, ac vocaciones, neque alias addere: 318. D.

Maiores ita institutus, vt expirare debet in vltimo, ad quod devenit, in vinculare ea bona possit apponendo condiciones, modos, & vocaciones, vt vult: 319. B.

Maiores qui succedit, neque ex regia facultate mutare potest condiciones, modos, & vocaciones jure primo institutore apposita: 319. C.

Maiores qui succedit, si addat aliqua bona, que vinculet, apponere potest etiam priora maioratus, olera, que priora institutioni non repugnent non tamen veniunt successoris servare, nisi potiri velint ex augmento maioratus: 319. D.

Maiores interim dum reuocabilis est, potest institutor reuocare condiciones, modos, & vocaciones, vt ei libuerit. Secus postquam irreuocabilis est effectus: 320. B.

Maiores si testamento ita sit institutus, vt primo vocatus cesserat institutus in illo heres, tunc is succedit directe institutori, reliqui verò oblique, seu fideicommissarie: 321. C.

gentisq; ad religiosum, cuius monasteriū succedit in ipsius bonis, pertinet ad monasteriū quo ad commoditatem temporis, quo is religiosus vixerit: nisi in stipendio excludat religiosum a successione in illo, ut plerumq; fit. Et mortuo integrè deuoluitur ad vltimū eo vocatum. 359. C.

Maiores religiosi si annexi habeat in fidei ditione, neque in eo inmoderate succedi monasteriū. 361. A.

Maiores ad quocunque non excluduntur commendatarij, quod coniugati esse possunt; etiam si clausula habeat excludentem religiosum. 362. D.

Maiores ad nullius successione excluduntur clerici, nisi peculiari clausula excludantur. Et quæ in administratione maioratum exercere clerici per alios debeant. 363. C.

Maiores in successione quod vsq; maior natus præferri debeat ceteris. Et quis primogenitus censetur, inter geminos præferunt. 366. A.

Maiores in successione uterque simul pro in diuiso quod gemini, si essent oati, uterq; masculus, aut foemina; & ignoraretur &

quis eorum oatus esset prior. 367. C. Maiores in successione illegitime oatus ex matrimonio male fide contra oti cū impedimento dirimere, etiam diuore humano, neq; præferri potest ex eis dicitur legitimè concepta ex matrimonio rite celebrato post dissolutionem in eo impedimento. 369. D.

Maiores si quis incapax sit, quatenq; ratione, succedit proximo vocatus, si incapax etiam non sit, alioquin progressio inter vltimū proximè vocatos fit quod vsque ad capacem deueniatur. 372. B.

Maiores proximo vocatus, si incapax illius sit effectus, & à principe restituitur, aut alia ratione incapax sit, tunc, si cessauit post mortem vltimi possessoris, aut post delationem maioratus à ratione, non succedit ille, sed exclusus omnino maer. Si verò tempore delationis cessauerit in incapax, tunc, si succedit. 372. C.

Maiores successor proximus si renūciat, successioni in fauore vltimū proximo vocati, sibi præiudicat, non verò filijs, si eos postea habuerit, qui succedunt. Ea renūciatio si facta esset viuenti institutore, esset nulla, nisi institutor consentiret & in eo consensu perseveraret vsq; ad mortem. &

Secus si defunctus esset, essetq; alius maioratus possessor. Et quando si renūciatus minor esset, illi competeret restitutionis integrum. 375. A.

Maiores duo, si reditus vnies eorū excedat quantitatem de ducentis, non possunt in hoc regno deuenire ad eundem: sed eligi, quæ eorū vult, & alter deuenit ad locū dogenitū. Idè quidò maiores habet editiones incompaibiles in eodem. 376. D.

Maiores successor si interficiat institutore, aut vltimū possessorē, successione priuatur. Et quis succedat. Et quando commoditas ad situm pertinet, dum intersector vixerit. 377. B.

Maiores in successione, itemq; in tebus, quæ indiuisibiles ad vñ debent deuenire, masculus minor oati cōsidit gradus, præferatur foemina: Foemina verò præferatur masculus vltioris gradus, quando aliud non fuit expressum. 382. C.

Maiores de bonis donatis ab Henrico idè habet. Maiores verò legitimatibus iusticiariis subiecti, foeminae excluduntur, si aliud in particulari sit cōcessum. 382. C.

Maiores huius regni in successione, quæ cōsiderantur, ut iudicatur, quis alibi præferatur. 383. A.

Maiores in successione si foeminae excluditur cōparatione masculorū eiusdè gradus, fauorabilis est, licetq; proinde in eisdè gradibus. Cōparatione verò masculorū eiusdè gradus, est odiosa, & itidèq; intelligenda. 383. C.

Maiores circa successione videndum est in vnoquoq; loco, quāta representatio, iure eius loci, cōsuetudine, aut dispositione instituentis maioratum, sit introducta, eiq; an standum. 388. C.

Maiores in successione licet standum in solo iure communis representatio loci non habeat, ex quibus tamen capibus possit locum habere. 399. A.

Maiores huius regni qualis successio, & cum quāta representatio, sicut vltimū, sit statuta, quando aliud maioratum institutores non disposuerunt. 399. D.

Maiores ex donis ab Henrico. Idè successione, ac representationis modus. 404. A.

Maiores in Lotharinga non idè succedunt, ac representationis modus locum habet. 404. D.

Maiores Castellæ in successione non idè circa nepos ex primogenito prædefuncto præferat patrui, & patris ipsius ius aliquod in ipsum transfunditur, sed quod lo-

gibus eius regni proxime ad eam successe-
sione vocetur, exclusio patrum proximiorum
in gradu ultimo possessoris. 405. D. **De**
Maioratus siue vltima voluntate, siue con-
tractu fuerit institutus, nullum ius filius,
præmortuus transmittit in suum filium,
nepotem vltimi possessoris, ratione cuius
nepos excludat patrum, proximiorum
in gradu ultimo possessoris. 406. D. **De**
Maioratus in successione quando nepos
ex filio præmortuo censendus est præ-
latus ab institutore, patruo, ex circum-
stantiis, ac ex verbis contractus institu-
tionis maioratus; etiam in loco, in quo
nulla admittitur representatio. 408. B.
Maioratus hæreditas non esse, nec proxi-
ma de in eis succedi iure hæreditario, sed
sanguinis, atque adeo locum ex eo ca-
pitare non esse representationi in succe-
sione in illis, confirmatur. 408. D. **De**
Maioratus quia hæreditas non sunt, non
vocat deficientem successorem vsque ad deci-
mum gradum possessoris, sed devoluitur
ad quoscunque proximiores in in-
stitutum. 409. C. **De**
Maioratus in successione huius regni Cas-
tellæ, quando institutor aliud non dis-
posuit, locum habet representatio in li-
nea collateralis, non solum vsque ad tri-
bos fratrum, sed in infinitum. 417. B. **De**
Maioratus huius regni in successione, qui
creati sunt ante legem 40. Tauri, locum non esse
representationi in linea collateralis. 416. C. **De**
Maioratus huius regni in successione, in
linea collateralis ultimo possessori, quæ
ordo servetur, & quanta cum represen-
tatione, quando is nullos omnino habet
descendentes, & quando alius non dis-
posuit maioratus institutor. 417. B. **De**
Maioratus in ea successione, quæ ex ordi-
natione iure communis cernatur. 418. B. **De**
Maioratus in eadem successione locum habet
representatio in ulterioribus gradibus,
hoc est, in descendibus ex patribus, & ex
matribus magnis, & ita cõsequenter. 419. D.
Maioratus in eadem successione locum
habet eadem representatio, est de colla-
teralis comparatione vltimi possessoris, &
neque descendens, neque collateralis,
sit institutoris maioratus. 420. B. **De**
Maioratus in successione representatio
in linea collateralis lege. 40. Tauri intro-
ducta, non est representando solum gra-
dum progenitoris, sed etiam personam
ipsam cum omnibus suis qualitatibus,
locum illius subeundo ad eos omnes

excludendos, quos parens ipse, si super-
stes esset, excludisset. 421. A. **De**
Maioratus qui succedit representando per-
sonam alterius, si representatus incapax
erat tempore mortis suæ, ipse quoque
incapax est, & excluditur à maiora-
tu, quando vendit vocatus ipse succedit, ut
in linea descendente in hac regni, &
proximiorum in linea collateralis vltimorum
possessorum incapax progeneris
ipsi non nocet, si ipse etiam incapax non sit.
421. C. **De**
Maioratus qui succedere debet de iure
transversali, esse debet de stirpe instituto-
ris, aut eius, in quo primò fuit institu-
tus, aut certe, in horum defectum, de fa-
milia eorundem latius sumpta. Si enim
ultimo possessori detur proximior de
aliæ familia, ut frater vterinus solum,
qui non sit de eiusmodi familia, is exclu-
ditur. 422. D. **De**
Maioratus in successione ordo, qui ser-
vatur in hoc regno, locum etiam habet in
successione in feudis, capellis, emphy-
teosibus, iure patronatus, & in alijs re-
bus, quæ indiffusa ad vnum denentur. 423. C.
Maioratus in successione præferuntur
proximiores vltimorum possessorum, proxi-
mioribus institutori, quando alius instituit
tempore expressæ servitutis in hoc regno,
representatione in eo statuta. 426. A. **De**
Maioratus ultimo possessoris probis aliquis
de esse cognatus in certu gradu, & alius
censetur esse proximior, ad alios perti-
ner probare, non ipsum, sed alium esse
proximior. 432. B. **De**
Maioratus huius regni in successione, qui
cui sit præponendus, si de ante omnia est
dispositio: expressæ institutoris, aut
quam, semoto omni dubio, ex codicilli
his intelligitur intendere, et quæ proponen-
da est dispositioni legis. 40. Tauri, in
dubio autem dispositioni eius legis est stan-
dum. 437. C. **De**
Maioratus huius regni in successione, qui
institutor apponat clausulis, quæ masculis ex-
cludant feminas, aut præferantur femi-
nis, nihil censendus est mutasse de dispo-
sitione legis. 40. Tauri, nisi aliud addat.
438. D. **De**
Maioratus in eadem successione, qui in-
stitutor apponat clausulam, quæ semper
succedat proximior cognatus, nihil de-
rogat representationi legis. 40. Tauri,
statuta. 440. D. **De**
Maioratus in eadem successione, quod
institutor

INDEX.

- institutor apponat clausulam q̄ succedant cognati feruata graduum prerogatiua, nun conferetur derogare representationi lege. 40. Tauri statuta, nisi ad sint circumstantiæ aliq̄, quæ contrarium omnino persuadeat. Idē si apponat clausulam, succedat filius minor natu, etiā si addat repetit̄ tēpore mortis vltimi possessoris neq; eum censetur excludere nepotem ex primogenito antea defuncto. 441. C.
- Maiores in Lusitanis de bonis coronæ regni, legiq; mētalī subiectis, locū non habet representationis, ac proinde patrū, etiā minor natu, excludit nepotē, nisi contrarium expresse fuerit à Rege concessum. 447. C.
- Maiores in eisdē an filia præponi debeat nepoti. 450. D.
- Maiores in eisdē nepos maior natu ex filio minori natu, præfertur nepoti minori natu ex filio maiori natu. 451. B.
- Maiores eorundē legi mentali subiectorū donatio facta descendenti vltimi possessoris de bonis talis maioratū, quousq; valida, & quēdā circa hæc. 451. D.
- Maiores in eisdē, si filius primogenitus moriatur in bello relicto filio, nepote vltimi possessoris, talis nepos præfertur patrui, filio eiusdē possessoris. 454. C.
- Maiores eiusdē possessor, & filius eius primogenitus, si eodem bello, aut ex eadem rina, vel infortunio alio pereant, quis in maioratu succedat. Et in dubio, quis ante quē perierit, quis præsumatur ante alium perisse. 455. C.
- Maiores eorundē licet inepaces sine initiati ordinibus fuerit, religiosi, aut alia ratione excepti à iurisdictione regis, filij tamen eorū legitiimi, in successione aucto vltimo possessoris, præferendi videntur patrui. 456. B.
- Maiores in Lusitanis de bonis patrimonialibus locus non est representationis, ac proinde patrui nepoti præfertur, etiā in linea descendenti, atq; eisdē minor natu sit, quā nepos. 460. A.
- Maiores in eisdē filia vltimi possessoris, etiā minor natu, excludit nepotem ex filio, quādo aliud non disposuit institutor maioratus. 461. D.
- Maiores in eisdē masculus minor natu excludit feminam eiusdē gradus maiorem natu. 462. A. D.
- Maiores in eisdē, si defunctis paritibus, succedant nepotes ex varijs alijs & si-
- liabus, maior natu, præfertur cæteris. Si autē contingeret dūc esse & qualis omnino ætatis, nepos ex filio, proponeretur nepotē filia, & nepos ex filio maiori natu, præfereretur nepotē filio minori natu. 463. B.
- Maiores in eisdē, si filius maioratus moreretur in prælio, nepos ex illo præferetur patrui. 464. A.
- Maiores in eisdē, si vltimus possessor & primogenitus pereant eodem casu, aut eadem rina, & constet patrem, vel vno momento perisse ante filium, succedit nepos, & excludit patrui. Si verò constet filium obisse prius, succedit patrui, & excludit nepotem. In dubio, præsumuntur perisse simul, & succedit patrui. Ad alios effectus, filius impubes præsumitur perisse ante patrem, impubes post patrem. 464. B.
- Maiores in eisdē ante omnia est standum dispositioni institutoris, illa; est primò cōsulenda. Dūc etiā expenditur clausulæ diversarū institutionū. 466. D.
- Maiores regni Castellæ in successione, siue illi fiat de bonis patrimonialibus, siue de bonis coronæ regni, præfertur consobrinus vltimi possessoris, & soboles illius, & in horum defectum, consobrina & soboles illius, patrui eiusdē vltimi possessoris. 483. B.
- Maiores Lusitanorum de bonis patrimonialibus in successione, patrui vltimi possessoris præfertur consobrinus eiusdē vltimi possessoris. In maioratibus verò de bonis coronæ regni non succedunt transuersales. 484. C.
- Maiores immediate vocatus, si tempore delationis maioratus, cōceptus iam sit, succedit in illo. 488. D.
- Maiores non esse impendentes, sed irrevocabiter pertinere ad eum, qui tempore delationis maioratus, inter existētes, fuerit immediatius vocatus, quibus argumentis suadetur. 489. B.
- Maiores esse impendentes, cōcepto q; post delationē maioratus, qui proximior vocabatur, ipsi succedere, & excludi aliū, quibus argumentis suadetur. 491. D.
- Maiores quando censendi sit suspensū, esse impendentes, quādo nōq; est. 494. B.
- Maiores fructus, non sicut fideicommissi pertinent ad successorem in fideicommissio, sed pro rara temporis anni diuiduntur inter successorem & prædecessorem, hæredes illius. 509. C.

Maiores in eadem fructuum diuisione,
vnde annus computandus. 510. C.

Maiores, aut alterius iurisdictionis, vsus
fructus si finiatur, consolideturq; cum
proprietate, quando non attinebat ad
maritum tanquam dos vxoris, quovsq;
pæne fiscales ex dilectis commissis ante
eum vsufructum finitum, ad proprietarium spectent. 515. B.

Maiores iurisdictionem habens, quando
ad alterum deuoluitur, fiscales pæne ex
dilectis commissis tempore antecessoris,
quovsq; ad antecessorē pertineant. 515. C.

Maiores, aut iurisdictionis, vxoris (aut
etiam viri quo ad bona superlucrata in
Castella & Lusitania) pæne fiscales ex
dilectis commissis matrimonio constare,
exequendū post matrimonium dissolutum,
quovsq; ad virum, aut ad vxorem
pertineant. 516. B.

Maiores delato, continuū transit ipso
iure absque alia apprehensione domi-
nium & possessio, tam civilis, quam natu-
ralis, rerum omnium maiores ad im-
mediatē ad eum vocatū, est alius pos-
sessionem apprehenderit. 517. C.

Maiores quiita comparat possessionem,
non potest expellere alium à tenuta &
insistentia in rebus eiusdem maiores
propria autoritate, sed iudicis. 519. A.

Maiores idem successor, non comparat
possessionem rerum maiores, quam
antecessor amiserat, & quæ erat apud
tertium. 519. C.

Maiores successor, nō fictam, sed veram
comparat eam possessionem, habetq; proinde
effectus omnes vere possessionis. 519. D.

Maiores successor, etiam iurium incor-
poralium, possessionem comparat, est id
in ventre matris sit inclusus, & comparat
possessionem eiusdem rationis cum
ea, quæ in prædecessore erat, aliam tamē
numero. 520. C.

Maiores est peculiari Regis facultate,
institutus non sit, & est sit capella,
annuersarium, aut aliud in maiores
modum institutum, dominium & pos-
sessio transit eodem modo in proximū
vocatū. 521. B.

Maiores Lusitanis prædicta non com-
petunt. 522. B.

Maiores legitimū successorem, qui se
esse prætendit, quod summarium reme-
dium, & intrā quantum tempus ei con-

cedatur in hoc regno aduersus seren-
tem occupata bona eius maiores, vt
ab ea tenuta deiciatur. Neque inter alio
eo remedio, & finito, agitur postea nisi
de proprietate. 524. A.

Maiores qui se prætendit legitimū esse
possessorem, aduersus tenentem bona
maiores, eamque tenuta ipsi denegantem,
vt possit intentare remedia posses-
soria edipiscenda, restituenda, ac recu-
peranda possessionis. 527. B.

Maiores qui actuale possessionē acce-
perat, si in ea perturbetur, ab illa deicia-
tur, quando summarium remedium illi
cōpetat, quando nō item, sed cōtendere
debet corā iudicibus ordinarijs. 528. C.

Maiores summarium remedium posses-
sorium ad tenuta obtinendā, ad mix-
tam habet causam proprietatis, neque
conceditur nisi ei, qui ostenderit, se esse
legitimū successorem. 529. B.

Maiores aduersus idem remedium pos-
sessorium competunt exceptiones, quæ
sunt circa proprietatem, modō proben-
tur intrā tempus eius remedij. 530. C.

Maiores circa tenuta summarium reme-
diū licet causam proprietatis inuoluat,
à sententia tamen circa tenuta solum
admittitur supplicatio quo ad effectum
deholutiui, & nō quoad suspensiuū.
532. A.

Maiores circa tenuta causam examinari,
an examinari iterum debeant circa cau-
sam proprietatis. 532. B.

Maiores possessioni vltimo si semina pro-
pinq; sit in gradu, & cæset represen-
tatio, alijsq; contendat, maiores ad
se pertinere, quia semina excluditur,
adiudicada est forma tenuta, nisi alius in
continenti probet eam excludi. 533. C.

Maiores in possessionē matri debet ven-
ter, quādo si ex eo nascatur masculus, is
succedit: cum cautione tamen præstita
à matre, quod si masculus nō nascetur,
restituet fructus, præter ventris ali-
menta, successori. 534. B.

Maiores in Hispaniæ Carbonianū edi-
cium locum non habet. Et quādo statim
causa, quo ad illos, in tempus pubertatis
deferenda. 543. D.

Maiores quādo transit immediatē ab in-
stitutore, non comparat ipso iure suc-
cessor possessionem civilem & natura-
lem, sicut quando deinceps transit ab
vno in alium. Neque summarium reme-
dium circa tenuta, habet tunc locum.

Tametsi

INDEX. I

- Tamen si quoad timerentur mala, posset supremus senatus eodem modo procedere circa tenentem. 546.D.
- Maiores possessiones civilis & naturalis, si certum sit quis in eo succedat, certo etiam in eum transiit: si vero sit dubium, dubium quoque eodem dubietatis gradu est, an transierit. Et quid circa tenentem & proprietatem faciendum, si liquidari non possit, ad quem pertineat. 548.C.**
- Maiores possessio ut censetur certo ipso iure transisse, & ut tenenda adiudicetur, quale instrumentum ostendi debeat, aut qua alia ratione id sufficienter constare sit censendum. 549.B.**
- Maiores boni censenda est possessio transisse in successorem, locumque esse ad iudicationem tenentis, et id tertius id possideat titulus, qui originem non habeat ab institutore, aut de quo aliunde non constet sufficientem esse ad legitime alienandum bona maioratus. Neutrū verò locum habet, quando titulus originem habuit ab institutore, aut constat fuisse legitimum, vel est dubium, an maioratus institutor eam rem comprehenderit in maioratu. 550.C.**
- Maiores circa tenentem ut remedium summarium competat, non conceditur restitutio in integrum maioribus, & alijs, aduersus lapsum semestris. 556.A.**
- Maiores bona si in diuersis districtis sita sunt, causa eius maioratus tractari debet in pretorio, in quo maior pars est collata. Nisi titulus esset in vno, eique esset annexa minor pars, quæ esset in alio: nam tunc causa tractari deberet in pretorio districti, in quo esset titulus. 564.A.**
- Maiores antequam deferatur, regulariter non admittitur lis, quis in eo succedere debeat. 566.D.**
- Maiores institutoris ex vniuersa hereditate, etiam si legata aliqua simul relinquant, tenentur non solum primus successor, sed etiam sequentes, si primus id non præstitit, soluere inde debita omnia talis institutoris, etiam si necesse ad id sit, alienare aliquid de vinculo. 574.D.**
- Maiores institutoris similiter successores tementur soluere omnia debita, si maioratum testamento instituit de omnibus suis bonis, aut de vniuerso suo patrimonio. Idem in effectu, si similiter illum instituit contractu. 576.A.**
- Maiores si ex quota hereditatis, ut ex medietate, tertia, aut ex alia simili parte hereditatis, sit institutus, siue heredis titulo, siue legatarij, siue etiam contractu, similiter successores in eo maioratus tenentur, non quidem ad omnia debita institutoris, sed ad similem partem proportionalem eorum debitorum. 577.D.**
- Maiores si ex quota bonorum, aut patri monij, sit institutus, successores in illo ad omnia debita institutoris tenentur. Si tamen plus in maioratum acceperunt, quam deducto toto pre alieno ad eam quotam attingebat, id repetunt heredes, indeque debita solvunt. Idem si ex rebus certis institutus sit maioratus. Et quid de actionibus realibus. 579.B.**
- Maiores si institutus irrevocabili sit ex certis bonis, successores non tenentur ad debita institutoris post eam institutionem contracta. 580.B.**
- Maiores possessor, qui institutor non est, si debita ex facultate regia contraxit in utilitatem maioratus, aut pro necessitate reipublicæ, pro eisque obligavit bona maioratus, soluenda sunt à successoribus ex eisdem bonis, etiam si ad id ex eadem regia facultate bona aliqua alienentur. 582.D.**
- Maiores successores soluere non tenentur debita prædecessoris contracta pro utilitate percipiendorum fructuum maioratus. Si tamen concernerent utilitatem maiorem sequentium in eodem maioratu, contribuere unusquisque cogi posset pro rata suæ utilitatis. 583.C.**
- Maiores possessor si sumptus in maioratus utilitatem efficiat, ad conservationem illius minime necessarios, siue ex regia facultate, siue non, quovisque successores ad ea debita teneantur, & quovisque non. Nec pro illis obligari possunt bona maioratus. 584.C.**
- Maiores possessor obligare potest bona maioratus pro debitis tactis ad necessarium illorum conservationem, aut ad longè maius eorum commodum, ad eaque tenentur successores in maioratu ex eisdem bonis. 585.B.**
- Maiores successores tenentur creditoribus pro debitis contractis ab antecessore ad necessariam subuentionem bonis maioratus, aut ad augmentum maius bonorum maioratus, etiam si uxori antecessoris, si ea de causa dox, aut bonis illius**

ius paraphernalia imminuta sunt. Quin si pro necessaria reparatione, aut confectione edificij in maioratus, motus fuisset sumpta pecunia, quæ tota in eo insumeretur, id ædificium tacite hypothecatum pro eo debito eo ipso maneret. 387. A.

Maioratus successor non tenetur ad debita antecessorum de bonis maioratus, quod contrafactum non fuit pro necessitate, aut utilitate maioratus. Quod si antecessori hæres existat, tenetur ad ea debita pro rata portionis, in qua hæres illi existerit. 388. D.

Maioratus successor in Lusitania quovisque solvere tenetur quædam sui antecessoris debita. 390. D.

Maioratus rebus quodtriplex augmentum. 391. D.

Maioratus prædij, quæ pleno iure ad maioratum pertinent, augmentum alluvione adveniens, siue latens, siue patens sit, est in industria & sumptibus sit adcurum, ad succedentes, tanquam bonum maioratus, pertinet. Excipe in Lusitania augmentum patens, quod ius regale est. 392. B.

Maioratus quando solum habet proprietatem, aut solum, habet dominium utile alicuius prædij, incrementum latens, aut patens, quovisque pertineant, aut non pertineant ad maioratum, transeantque, aut non transeant, ad successores. 393. D.

Maioratus si accrescat ususfructus, aut dominium utile, quæ ad alium atquebant, quia finita sunt & consolidata cum proprietate sine ullo antecessoris sumptu, omnino pertinent ad successores in maioratu, nihilque ea de causa solvere tenentur. 394. C.

Maioratus rebus quod augmentum adveniens per se potens subsistere dicatur. Id ad maioratum non pertinet, nisi rite fuisse ei incorporatum constet, quod non presumitur, ac proinde non transit ad successores in maioratu, sed est bonum liberum. 395. C.

Maioratus possessor si aliquid præscribat, ut ad maioratum pertinens, maiora tui id cedit: secus si illud præscribat, non ut ad maioratum pertinens. 397. B.

Maioratus possessor si retrahat aliquid propter communionem cum rebus maioratus, non pertinet ad maioratum, sed est liberum, nisi maioratus incorporetur. 397. B.

Maioratus possessor si viderit rem, aut aliud, tandem cum maioratu consolidandum, sibi, & non maioratus, ante acquirat, siue enerolet, siue lucrino titulo, quovisque id libetum, & non maioratus, maneat. 399. D.

Maioratus rebus augmentum adveniens, non potens per se subsistere, maioratus cedit. Et quando æstimatio sit habenda, & quo modo solvi possit. 400. C.

Maioratus possessor si melioramenta ac sumptus in bonis maioratus afficiat, de quibus lege 46. Tauri est ferrum, & ga disputatio, quid censendum, & num ea lex sit iusta. 404. D.

Maioratus quæcumque ratione instituitur, detrahi ex illo non potest trebellianica, aut falcidia. 612. D.

Maioratus possessor ita eo perfrui debet, ut culpabiliter laesum, aut deterioratum illum non relinquat: alioquin damnum iniuste datum, de bonis suis liberis erit in maioratu reficiendum. 613. A.

Maioratus possessor quovisque arbores credere possit, ipsique cedant, tam ex sylva arborum non fructiferarum, quam fructiferarum. 613. B.

Maioratus possessor reducere ad cultum potest sylvam, aut nemus, aut è contrario aliquid cultum in sylvam, aut nemus, si id cedat in utilitatem maioratus. 614. D.

Maioratus possessor quovisque capere, sua quoque efficere possit animalia prædiorum maioratus, venando, aut piscando. 615. D.

Maioratus possessor sua efficit laudemiam ex prædij emphyteuticis, quæ maioratus sunt quoad proprietatem. 616. A.

Maioratus possessor quantum ius habet in thesauris, venis metallorum, & similibus, quæ in prædij maioratus reperiuntur. 616. B.

Maioratus ex iurisdictione quos fructus percipiat possessor illius. 616. B. C. D.

Maioratus possessor ad quæ onera ac stipendia tenentur, aut non tenentur, circa res maioratus. 617. D.

Maioratus possessor, hæredesque illius, ex quanta culpa teneantur, aut non teneantur, ad dāna rebus maioratus sequuntur, tenenturque de levi culpa. 619. C.

Maioratus possessor si suis sumptibus ac industria, tantum melioravit res maioratus, quantum erat damnum, quod sua culpa, levi saltem, fuerat eis sequendum, locus

INDEX. I

- locus est compensationis. 612. B. C.
- Maiores possessor ad quæ tributa & onera tenentur, ratione bonorum maioratus. 613. B.
- Maiores possessor tenetur facere sumptus litis, si contendatur ad ipsum non pertinere. Si verò sint ad minuendum, aut destruendum maioratum, nec sint modici, de bonis maioratus sunt faciendi. 614. C.
- Maiores possessorum facere tenentur in ætatem bonorum maioratus. 615. D.
- Maiores possessor alienare non potest bona maioratus, & quibus in locis explorata sint, quæ ad alienationem bonorum illius, ad usum fructum, ad æstimationem maioratus ad effectus aliquos, sunt dicta. 616. C.
- Maiores adversus possessorem si sententia circa maioratum feratur, quovisque successoribus noceat, pariterque circa illos exceptionem rei iudicatæ. 617. B.
- Maiores cum possessore acti in iudicio circa maioratum, valeant similiter quovisque adversus successores. 619. B.
- Maiores possessor si colludat, aut nimis negligenter ac culpabiliter perdat causam, sententia circa maioratum adversus ipsum lata, quovisque alijs non noceat. 619. D.
- Maiores qui succedere prætendit, si sit cum quodam tertio, & non cum maioratus possessore moveat, sententia lata, alijs successoribus non nocet. 630. D.
- Maiores Hispanorum bona, neque in dotem descendantium ab institutore, alienari possunt à possessore ex eodem institutore descendente, ut fidei commissi possunt, quicquid aliqui in contrariis dixerint. 638. A. D.
- Maiores bona absque principis auctoritate, neque in eisdem maioratus utilitatem, permutari possunt, aut vendi ut alia emanant. 640. C.
- Maiores bona ut alienentur, princeps absque legitima causa concedere non potest facultatem. 641. C.
- Maiores bona ut alienari concedatur à principe, aut si legitima est non levis necessitas, aut utilitas publica. Et quando ergo ad id posset maioratus possessor. Et quando cambiū intervenire debeat. 642. D.
- Maiores bona ut à principe concedatur facultas alienandi, sufficiens causa non est, ut matrimonia possessoris, aut filiarum illius celebretur. 644. B.
- Maiores bona alienandi ut ea facultas concedatur, quæ aliæ causæ legittimæ. Et aliqua cautela ea facultas concedi debeat. 645. D.
- Maiores bona ut alienentur, potest princeps concedere facultatem, alienarique ex illa possunt, est id institutor eam peti, & concedi, & ut ea concessa prohibeatur. Et quanta nihilominus ratio sit habenda eius prohibitionis, quando contrarium non postulat bonum communis. Et quando necesse sit, aut non sit, mentionem facere principis de ea institutoris prohibitione, ne facultas obtemperata surrepticiam sentiat. 648. B.
- Maiores institutor quando peti eas facultates, & eis obtentis uti, prohibetur sub pena, aut sub modo, ut continetur maioratus ad alium transiret, quando nihilominus peti, eisque uti esset fas, quid non item. Et quàm periculosum sit varijs artibus uti ad illas obtinendas. 650. A.
- Maiores bona aliqua si alienata iam sunt ex regia facultate, quando surrepticia erit secunda alia facultas, si mentio non fuit facta de prioris facultate. 651. C.
- Maiores bona si ex regia facultate alienentur, an vendi debeant in publica sub hacione, & quæ forma servendæ. 653. D.
- Maiores bona ut alienari possint, non sufficit, fiat, ministrorum de la camera, nisi accedat principis confirmatio. 654. B.
- Maiores circa bona si contrarius alienationis celebretur sub conditione, si princeps ad id concesserit facultatem, validus est dependens ab ea conditione, petendaque est facultas. 654. D.
- Maiores bona ut alienentur si obtemperata sit facultas, nec sit usus illius decennio nulla redditur. 655. A.
- Maiores res si ex regia facultate vendantur, modò emptor id servet, quod in facultate ei iniungitur, secus est, est id pretium in re alia insinuat. 656. A.
- Maiores res si sine regia facultate vendantur, aut permutentur, quod in recompensationem accipitur, non afficit vinculo maioratus: secus si ex facultate regia commotatio fiat: pretium tamen valde distrahatur solum in re, ad quam facultas est data. 658. A.
- Maiores incorporantur res maioratus idoneæ, quidò empti fuit ex pecunia ex re maioratus.

I N D E X I

maioratus comparata, ut inde idonior
emeretur. 660. C. *de iur. et iud. 16*
Maiores subrogatum ex alia re eiusdem
maioratus alienata de Reg. facultate. id
conditiones omnes subit vinculi eius
maioratus. 662. A. *de iur. et iud. 16*
Maiores ex rebus ab Henrico donatis, si
ex regia facultate aliqui alienentur, quā
do facultas censenda surreptitia, quēdo
res transeat libera, & quando cum con
ditione, quam antea habebat. 662. C. d
Maiores bona si ad hunc ob delictum
attinerent, delinere esse maiores:
unde, si à Rege donarentur, neq; aliud
exprimeret, libera manerent. Et in Lus
tania quando transiret legi mentali
subiecta. 664. B. *de iur. et iud. 16*
Maiores res ex regia facultate alienatis,
si vendiceretur, quia alienatio soie nulla,
aut preceperetur restitutione in integro,
aut ex l. 2. C. de rei. vend. et manus sua
toratus, ut antea erat. 664. C. *de iur. et iud. 16*
Maiores res incorporata ex permutatio
ne, aut ex pretio, rei alienati eiusdē ma
ioratus, si ruineatur, an alia res, tan
quam adhuc maioratus, venditari possit.
664. D. *de iur. et iud. 16*
Maiores res si ex regia facultate subie
ctae pignori sint, aut hypothecae, neque
aliunde solui possit decurtum, vnde pre
cisē absque alia facultate possunt, quan
tum ad id sit satis, constituique possit
census eius quantitas absque alia fa
cultate, ne vendantur. 670. B. *de iur. et iud. 16*
Maiores res si vendi concedatur, subie
ctae potest pignori, aut hypothecae, aut
constitui in ea census ad idem utendum,
quando id vtilius maioratus reputatur.
673. A. *de iur. et iud. 16*
Maiores res si vendi determinate per
sonae pro certo precio sit concessa, si nō
intuitu eius personae, sed commo
dioratus vendi sit concessa, vendi ex ea
dem facultate alteri potest cum equali, M
aut maiori commo
dioratus. 676.
D. *de iur. et iud. 16*
Maiores bona si inualidē alienentur abs
que regia facultate, ex superueniente fa
cultate, neque potest evaditur, si quae
de causa erat incurta, neque alienatio
valida redditur, nisi confirmetur à prin
cipe. 677. D. *de iur. et iud. 16*
Maiores bonum alienandi facultas con
cessa possessori tunc maioratus, nō trā
sit in successorem: secus si possessori
bus sit concessa. 678. B. *de iur. et iud. 16*

Maiores bona si alienantur, aut obligari co
cedantur ex causa ipsorum maioratus, &
aut publica, ad quam possit esse maiores
tus contribuere non teneantur de suis
propria honorant de redditis maiores.
Aut alienari, aut obligari possunt, etiam
si possessor maioratus habeat alia bona
libera, & est in facultate sit apposta
clausula, quod id sit alienatis, aut obli
gatis prius alijs bonis liberis. 680. A. *de iur. et iud. 16*
Maiores bona si alienati, aut obligati co
cedantur nō ex causa ipsorum maioratus,
aut publica, semper intelligitur clausula
libera, alienatis, aut obligatis prius alijs
bonis liberis possessoris maioratus,
vel ea clausula non exprimitur. Neq;
si alienatio, aut obligatio bonorum
maioratus, nisi quoad solam laudine
libera sit bona libera. 681. C. *de iur. et iud. 16*
Maiores bona si concessa sit facultas ut
obligari possint cum clausula tacita, aut
expresa, ut obligentur prius bona libe
ra, fieri non potest exequutio in bonis
maioratus, nisi facta prius exequutio in
bonis omnibus liberis possessoris,
etiam quae accreverint usque ad instant
eius exequutionis. 685. A. *de iur. et iud. 16*
Maiores bona si rite fuerint obligata,
datis simul fideiussoribus pro eo debi
to, nec fideiussores renunciant bene
ficio, ut prius fuerit exequutio in bonis
obligatis, non prius fieri potest exequ
tio adversus ipsos, quam adversus bona
maioratus: secus si renuocantur: tamen
si tunc recursum ipsi habebat adversus
bona maioratus obligata. 686. B. *de iur. et iud. 16*
Maiores bona si rite alienata irrevocabi
liter iam sunt, eo quod non fuerint tūc
bona libera possessoris maioratus, est
post eam alienationem irrevocabilem
consummatam, eidei possessor adue
nient bona, non retractatur alienatio se
mel rite consummata, sed ea bona perti
nent ad possessorem maioratus, & ad
ipsos heredes secus si renuocabiliter sint
alienata. 687. A. *de iur. et iud. 16*
Maiores bona si obligata fuerint in de
fectum bonorum liberorum possessoris
maioratus, & idem possessor ante eā
obligationem contraxerat alia debita,
etiam personalia, de bonis liberis solue
da sunt debita illa contracta. Contrariū
est dicendum, si ea debita posterius fue
runt contracta. Excipe debita, quae con
tracta essent rationabiliter, ita quod co
mode vitari non poterint. 688. B. *de iur. et iud. 16*
Maiores

Maiores priuari non poffit quis ob ingratitudinem, aut ob aliud delictum, in antecessorem in eo, qui institutor eius maioratus non fuerit, 694. D.

Maiores priuari potest propter eandem ingratitudinem, quando institutor id decessit, 695. D.

Maiores institutor ex legitima ad eum vocati, quando priuandus sit ob ingratitudinem, aut ob delictum, in institutorem, quando non item. Et quando commoditas pertineat ad fiscum ob delictum possessoris, 696. B.

Maiores heredis titulo, non ex legitima institutor, quando priuandus sit, aut non sit, successor ob ingratitudinem, aut ob aliud delictum, in institutorem commissum, & quando commoditas ad fiscum pertineat, 698. Causa 104.

Maiores institutor irrevocabiter quando possessor priuatus possit, aut non possit, ob ingratitudinem ac delictum in institutorem, & quando commoditas ad fiscum pertineat, 700. A.

Maiores reuocabiliter institutor titulo legati, fideicommissi, aut contractu inter vivos, quando successor excludatur ob ingratitudinem ac delictum in institutorem, & quando commoditas ad fiscum pertineat, 701. Causa 105.

Maiores in institutione si sit clausula appositae, quod eo ipso quod possessor aliquid illius alienet, aut alienare attemptet, sit illo priuatus, si et clausula contraveniatur, trahit eo ipso in ultimum ad eum, 702. A.

Maiores possessor ob dissipationem bonorum maioratus, solum priuari potest administratione eius, & ex iustis rebus parari debent omnia damna & residua, nec reddi illi debet, 708. B.

Maiores ex bonis patrimonialibus institutus, confiscari regulariter non potest, ob delictum possessoris illius, qui institutor eiusdem non sit, sed commoditas potest ad fiscum diuisione vixit tempore de alijs, quae non iure hereditaria, sed ex pacto & prouidentia determinari ad alios, quos debent, 711. A. 713. A.

Maiores, aut usufructus, sola commoditas pertinet ad fiscum tempore, quo de his quibus vixit, quando bona possessoris maioratus, aut usufructuarij, confiscantur. Et pertinet ea commoditas, est in institutoris dispositione, ut in eo eodem, non ad fiscum, sed ad maiorem possessorum, aut ad usufructuarium pertinerent, 714. C.

Maiores commoditas ad fiscum non spectat commissio a possessore delicto, ob quod omnia eius bona confiscantur, quando institutor disposuit, ut a puncto commissi talis delicti amitteret maioratum, & transtulit ad alium, 716. A.

Maiores ex bonis patrimonialibus facultate regia institutus, confiscatur in hoc regno ex delictis laeae maiestatis diuinae, & humanae, ac ex Sodomis possessionis, si in facultate regia clausula apponatur, ut ex eis criminibus confiscetur locus si omittatur. Neque institutor valide imponere potest clausulam, quae id impeditur, 719. D.

Maiores ibique regia facultate de bonis patrimonialibus legitime institutus, ex nullo omnino crimine possessoris confiscatur, 721. A.

Maiores eiusmodi quando in haereditate, & confiscari possint, & confiscari in hoc regno sint, ex grauissimo delicto possidente id bono publico, 723. Causa 106.

Maiores eiusmodi domos ob delictum possessoris grauissimum laeae maiestatis destrui non debent, nisi forte compensabitur maioratus altitudo facta, 724. B.

Maiores eiusmodi commoditas in tempore delicti, ob delictum possessoris confiscantur, 725. B.

Maiores ex bonis patrimonialibus siue cessione siue excluduntur siue possessoris illius propter crimen laeae maiestatis humanae, & diuinae, patris, si concepti fuerint ante id crimen ab eo, 760. Causa 107.

Maiores de bonis patrimonialibus possessoris siue in crimine laeae maiestatis incidat, siue cessione siue excluduntur siue illius delictum patris conceptus debeat, siue potius ad eum vocatum, siue maioratus vicina voluntate, siue contracta inter vivos fuerit institutus, 763. A.

Maiores de bonis patrimonialibus siue cessione excluduntur huius concepti post crimen laeae maiestatis patris possessoris, si de iure communis, quam huius regni, si maioratus vicina voluntate fuerit institutus locus si contracta inter vivos fuerit institutus, 763. Causa 108.

Maiores eiusmodi successione non pri-

prestant filij concepti post celmen patris ex eo capite solum, quod incapaces sint officij publici, ac dignitatis. Et quid de titulo Comitatus, Marchionatus, aut Ducatus, si is maioratus cum habeat an nexum. 764. C.

Maiores irrevocabiliter de bonis patrimonialibus institutus, non confiscatur crimine lese maiestatis diuine, aut humane, institutoris postea commissio. Ne que confiscatur ob crimes post institubonem, sed ante latam sententiam committum, quando ob id crimen non confiscatur bona ipso iure, sed per sententiam. 765. D.

Maiores reuocabiliter per ultimam voluntatem, etiam donatione causa mortis, institutus, confiscatur crimine institutoris, quo bona ipsius ipso iure confiscatur. 766. A.

Maiores reuocabiliter contra inter vivos institutus, non confiscatur crimine lese maiestatis diuine, aut humane institutoris postea subsequente, nisi institutor eum in vita sua reuocat. 766. C.

Maiores de bonis coronæ regni, item tituli Comitatus, Marchionatus, & similibus, in Castella & Lusitania regni confiscantur ob crimen lese maiestatis post feloniam, & quid ob crimen hæreseos, & Sodomie. 767. B.

Maiores de bonis coronæ regni, ut confiscari non possint ob crimen lese maiestatis, & ob alia crimina, habet privilegium, aut conuentio; modo confiscari quoad commoditatem possint, ut ut non maneat apud delinquentem. 768. C.

Marchio. 769. C.
Vide dignitas.

Melioramenta in rebus maioratus facta, quousque soluenda à successoribus, & quo modo. 604. A.

Melioramenta & sumptus si efficiat possessor maioratus in bonis maioratus, de quibus lege. 46. Tauri est sermo, quid censendum, & num lex illa iusta sit. 404. D.

Melioratio non esse aliquem filiorum præceteris, si quis promittat, inualida est pactum de iure communi. Valet tamen si confirmatur iuramento, modo in Lusitania iuramentum de facultate Regis sit adhibendum. 46. D.

Melioratum non esse aliquem suorum descendendum, si quis in hoc regno promittat contra inter vivos, & que de re confiscatur scriptum publicum, valet tale pactum, & reddit nullam meliorationem, si contra illud fiat. 48. A.

Meliorandi descendente in tertio & quinto, si promissio fiat in hoc regno causa matrimonij, aut ex alio oneroso, valida est. Si autem non fiat facta, cessatur moribus, qui illam efficere promittit. 48. D.

Meliorationem non facere filio, qui valide promittit, censetur promittere nec nepoti, nec alij descendenti eam efficere. 149. D.

Meliorandi pactum validum in hoc regno, etiam si fiat cum solo filio, aut filia, meliorandis, valet, & est id, qui cum ipsis in tanto illius contraxit, illud remittat, aut sine liberis decedat, similiter valet. 59. B.

Meliorandi ex causa onerosa promissio valida, aut non meliorandi alium pro causa instrumentum publicum facta, expiantur, si is, cui facta sunt, descendat sine sobole, & decus si sobolem relinquat. 50. D.

Meliorandi, aut non meliorandi, cuiusmodi promissiones ut obligare desinant, non satis est remissio eius, cui facta sunt, si alterve illarum cum eo contraxit, et si si remissio iuramento confirmetur, sed utriusque est necessaria, ac sufficit. 51. B.

Meliorandi, aut non meliorandi, quod promissiones inualide in hoc die sunt potestatem Caroli quicquid in sacrosancta dotum & ditionum, ultra suas legitimas matrimonij causa, etiam si iuramento confirmetur.

Socius comparatione fiborum, atque equi filiarum ad ingredendum religionem, & ad alia onerosa, que non sunt matrimonij. 52. C.

Melioratio reuocari potest dum, qui eam fecit, vivit, exceptis aliquibus casibus, quando contra inter vivos sunt facta. 123. A.

Melioratio ultimis voluntate facta, reuocari non potest, si princeps, suam auctoritatem interposuit, ut irrevocabiliter fecerit. Si uero institutor iuramento se obligauerit eam non reuocare, perurus est illam reuocando, & ad interesse tenetur. 115. A.

Melioratio in hoc regno valida est facta in iuramento, in quo aliquis iniussu superius.

I N D E X

- veritus. Potest item melioratus accepta re meliorationem, & repudiare hereditatem. 122. A.
- Melioratio facta irrevocabiliter, contractus est mere inter vivos: facta vero contra irrevocabili, pertinet ad mortuam speciem inter contrahentem & victimam voluntate. Vt etiam modo facta ob causam, in finitione non indiget rei veto indiget, facta non ob causam. 121. B.
- Melioratio in tertio contractu effecta, ut irrevocabili reddatur, facta est traditio per actum factum, & quando ad futura ea traditio se extendat. 124. A.
- Melioratio eadem irrevocabili redditur traditione coram tabellione eius scriptura, in qua est facta, illi, cui facta est. 127. C.
- Melioratio contractu oneroso effecta, irrevocabili eo ipso redditur: modo, si sit contractus sit matrimonij, fiat cum tertio contrahente, aut sequatur matrimonium. 126. A.
- Melioratio si facta sit ultima voluntate, nullo trium actuum, quod explicati sunt, redditur irrevocabili. Quando autem fieret traditio ex intervallo, non facta mentione, quod id fieret ad impledam victimam voluntatem, censeretur facta nova donatio irrevocabilis. 126. D.
- Melioratio in tertio per traditionem irrevocabili reddatur, satis est quendam rerum traditio, ne necessaria est omnia. 129. D.
- Melioratio in tertio quando traditione vnius rei censetur facta irrevocabili quo ad eam solam. 132. A.
- Melioratio si per clausulam constituitur, cit melioratione irrevocabilem, quod existente potest aliquare, intervertit possessionem illius, non idcirco censetur antecedentem meliorationem. 132. B.
- Melioratio reddi potest irrevocabili traditione per clausulam constitui, etiam quoad iura incorporalia, nominaque debitorum. 133. C.
- Melioratio irrevocabili redditur pacto adiecto de ea non revocanda. 133. B.
- Melioratio, ut irrevocabili sit pacto adiecto de ea non revocanda, parum refert, siue id pactum apponatur in ea instituta, aut in parte, in qua continetur dispositio, siue in ea, in qua de exceptione agitur. 138. A.
- Melioratio, ut irrevocabili in hoc regno reddatur ex capitibus explicatis, non potest ab acceptatione vocari, aut vocatorem, neque alterius nomine ipsum, & quid in Lusitania. 143. D.
- Melioratio irrevocabili redditur ex capitibus explicatis, revocari potest, superveniente aliquo ex ijs, ex quibus donationes revocari possunt. 146. A.
- Melioratio in tertio & quinto si sit irrevocabili facta in aliquibus bonis, & de crescentibus bonis, non tot pertineant ad tertium & quintum tempore mortis, revocatur quoad excessum. Nisi melioratio matrimonij causa fuerit effecta: nam tunc melioratus, eligere poterit velle stare bonis, quia erant tempore, quo facta fuit. Si item donationibus post factis decreverunt bona, invalidi sunt donationes illae. 146. D.
- Melioratur si aliquis in tertio & quinto, non valet pactum inter ipsum & meliorantem, quod quoad id tertium & quintum stetur bonis, quod tunc pater habet, & non quod reperta fuerint tempore mortis illius: quoniam id cedit in praeiudicium aliorum filiorum. 148. A.
- Melioratio quovis ex ingratitudine, reocetur. 149. B.
- Melioratione si vocentur aliqui in partem, & deservientes eorum in perpetuum, illis omnibus eorum bonis, expirat melioratio de vinetum, et si sint superfluitates alij de familia institutoris meliorationis. 154. D.
- Meliorans, iuxta praescriptam legem, dignum, praetermissio digniori, & apriori, non peccat. 195. C.
- Meliorare indignum, si id, in quo melioraretur, esset in iudicio in alios, & futurum esset, ut inde damna iniuria subditis sequerentur, culpa esset: lethalis, cum restituendi onere damna sequeretur. Quamvis autem nullum damnum sequeretur, raro esset culpa lethalis. 196. C.
- Meliorare potest vxor, siue viri facultate ultima voluntate, quae non sit donatio causa mortis, donationem vero causa mortis, aut contractum inter vivos, meliorare non potest siue viri consentit, aut iudicis, absente viro, aut irrationabiliter non consentiente. 225. C.
- Meliorationis revocatio facta ab vxore siue viri facultate ultima voluntate, quae non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si siue viri facultate facta sit donatione causa mortis, aut contractu inter vivos,

I N D E X.

viuos, nisi ac cedat iudicis facultas ob
viri abstinentiam, aut quod irrationabiliter
non velit vir facultate præbere. 126. C.

Meliorare in hoc regno potest damnatus,
etiam ad mortem naturalem. Idem in
Lusitania de dñato morte ciuili. 239. C.

Meliorare nō potest eodem genere dis
positionis, qui testari non potest, aut
alio dispositionis genere de suis bonis
disponere. 120. A.

Meliorare de tertio & quito bonorum ti
tulo lucratiuo ex priori coniuge com
paratis, non potest transiens ad secun
das nuptias, qui testari habens ex pri
ori matrimonio. 1243. A.

Meliorationem eandem neque ex regia fa
cultate potest efficere, nisi expresserit,
ea bona comparasse ex priori coniuge.
Neque Rex potest cōcedere eam facul
tatem post transitum ad secundas nup
tias. 1243. C.

Meliorare ex archis prioris matrimonij po
test mulier, quæ ad secundas transit nup
tias. 1243. D.

Meliorare ex bonis superlucratis in priori
matrimonio potest coniux, qui habens
liberos ex eodem prioris matrimonio,
ad secundas transit nuptias. 1244. B.

Meliorare solum potest vir de medietate
lucrorum, quæ ad ipsum dissoluto ma
trimonio attinebit: de medietate verò
votis, ad ipsam spectat meliorare, per
testamentum, aut codicillum, sine viri
consensu: per contractum verò de con
sensu viri, aut iudicis. 1244. C.

Meliorari quovsq; possit, aut non possit,
legitimus scripto principis. 1253. D.

Metus.

Metu si facta sit renuntiatio iuramento cō
firmata, etiam reuerentiali, quovsq; in
valida, inualidusque quo ad id sit maio
ratus ex eis bonis institutus. 69. D.

Minor.

Minorem esse, etiam impuberem, doli ta
men capacem, eum, qui cum iuramento
successioni renuntiavit, non aufert ab
eo, per iniuriam non ex tortā, validita
tem 69. B.

Minor licet sit, qui cum iuramento succel
sioni renuntiavit, si vero animo condo
randi, saltem incrementum, id fecit, cō
paratus is, in cuius fouorem renuncia
uit, nec locum habet relaxatio iuramen
ti, nec restitutio in integrum, nisi bonū
commune contrarium posuisset, ob ni

miam læsionem, exiguum iudicium, &
multam facilitatem renunciantis, 70. B.

Minor si solum confirmet iuramento con
tractum, aut renunciationem onerorū,
in quibus sit læsus ultra dimidium insti
tutionis, oque addat, vade sufficiē
ter exprimat renunciationem beneficio. 12.
C. de res. vend. agere ex ea. 13. potest vir.
Expediret tamen, vt relaxaretur ei iura
mentum. Et id in conscientia est neces
sarium, si intendit se obligare, nec inde
agere. Idem de maiore, si iuramento cō
firmavit actum secusso iura nento nul
lum. 14. B.

Minor si iuramento non adhibito, renun
tiationes fecit, quæ valide sunt sine illo,
subuenitur ei circa restitutionem in
integrum, quo remedio caret, si illas iu
ramento confirmavit. 90. C.

Minor quovsq; instituit non possit ma
ioratū, aut illū instituit potest: & quo
visque necesse sit ioterueniat curatoris
auctoritas ac decretum iudicis. 128. C.

Minoris impuberis comparatione, etiam
dum matris ventre est inclusus, Carbo
nianom edictum, seu privilegium, quid
sit, latè explanatur. 335. D.

Modus.

Modorum rationem regulariter habent, &
non conditionem, quæ suspendant in
stitutionem, leges & conditiones, quæ
apponuntur in ipsa maioratum institutio
ne. Et quando conditionum rationem
habeant. 1257. A.

Modus esse solent onera & gravamina im
posita personis ad maioratum vocatis:
& quando rationem habeant conditio
nis, etiam ad comparandam dominium
& possessionem ciuilibissimam: & quādo
sint modus & quipollens conditioni, re
solutusque in nihilum vocationē, adeo
vt fructus percepti, restitui etiam de
beant. 1258. C.

Modus si adhibitus sit vocationi ad maio
ratum, qui & quipolleat conditioni, quia
videlicet redigat, si non seruetur, in ni
hilum vocationem ac si nunquam esset
facta, tradi debet maioratus ita ad eum
vocato, præstita potest ab illo cautione
simili Mutianæ, de reddendo maioratu
cum fructibus ex eo perceptis, si modus
non sit seruatus. Secus si modus non re
digat in nihilum vocationem ac si nam
quam fuisset facta. Et quā. variè mo
das apponi solet, & quando, & quovsq;

INDEX.

que obliget. Et num aliquando obliget deferere maioratum in conscientia fore, nulla expectata sententia. 261.

Modus possibilibus adhibitus, ad sui observationem quivisq; obliget, & quando, illo non servato, dispositio sit, valida. 267. B.

Modus impossibilis quocunque modo, etiam quia remittitur à iure, si apponatur institutioni maioratus factæ siue ultimæ voluntatē, siue contractu, etiam si irreuocabili, non reddit inualidam dispositionem, neque est vlla obligatio eum servandam, sed habetur pro non appposito. 268. B.

Modum iuramentum servatum ac impleturum in futurum si quis per ultimam voluntatem abstringatur iurare, ut obtineat aliquid per eandem ultimam voluntatem etiam si non, non remittitur à iure obligatio id iurandi. 269. A.

Modus, ut contrahere teneatur cum persona de tali familia, aut cum tali singulari persona, cum qua honeste id possit efficere, valide imponitur vocationi ad maioratum. 274. B.

Modus si appositus sit vocationi ad maioratum, ut contrahat cum tali, pro impleto habetur, si vocatus non fuit in vita, & per alterum stetit. Et quid si vocatus moriatur ante aduentum temporis impletionis talis modi. 278. D.

Modus si apponatur vocato ad maioratum, ut non ducat mulierem talis conditionis, alioquin maioratus transeat ad filios vocatum, si non servetur, maioratus mittitur. 284. C.

Modum cum qui non fuerat ignorantia iurabili, eam ducendo, quæ conditionis prohibet non reputabatur, an num maioratum amittat, ex præsupposita institutionis mente pendet. In dubio ducendum, quæ fuerit intentio instituentis, censendum est, eum non amittere. 285. C.

Modus si in fine sit transgressio si eo modo ni esset facta, res esset occulta, non tenetur possidere maioratum illum de se servare in foro conscientie antequam manifestetur. 286. A.

Modus si apponatur vocationi ad maioratum, ut exoritur ducat arbitrarij, aut voluntate alterius, vel iuxta illius conditionem, inualidus est, habeturque pro non appposito. Si autem sit, ut consulas aliquem circa uxorem ducendam, vali-

dus est. Quod si difficiliter admodum possit ab illo possibi id consilium, obligatio non est servandi eum modum. 287. B.

Modus si apponatur, ut vocationi ad maioratum, aut alteri relicto, ut in consulas aliquem, ad matrimonium contrahendum, inualide non redduntur tales dispositiones, si tamen non consulas, quod a mortuis erat nuptiarum tempore. 288. D.

Modus si apponatur ut vocatus ad maioratum agnomen & insignia institutoris assumat, quando æquipollet conditioni, ut & ante impletionem nec dominium, nec possessio comparetur, relictusque mortuo successor debet res cum fructibus sic ex eis percipere. 291. B.

Modum, ut assumat agnomen & arma institutoris, quando vocatus ad maioratum consentiat, sit transgressus, ut maioratus transeat ad viterius vocatum. 292. D.

Modus si impositus sit vocato ad maioratum, ut assumat agnomen & arma institutoris, tenetur illa assumere, est id minus decentia sine. 294. B.

Modum si habeat vices maioratus, ut successor assumere teneatur agnomen & arma institutoris sine admixtione alterius agnomini & armorum, non potest aliquis habere eum maioratum simul cum alio, qui conditionem, aut modum, habeat assumendi agnomen & arma institutoris. Secus si institutor utriusque solum obligat, assumere agnomen & arma. 295. A.

Monasterium.

Monasterium non succedit hereditati patrum reuocata cum iuramento à religioso ante religionis ingressum, est id præiudicium illius monasterij post professionem talis religiosi. 29. D.

Monacho.

Monacho, quid. 288. D.

Mulier.

Mulier licet in eapax sit jurisdictionis iudicandi, & officij publici, capax tamen non est eorum, quando annexa sunt regno, & ad alteri maioratus, vel alijs bonis, quæ in eapax sunt. 34. A.

D. *Munus.*

INDEX.

Munus. Munus quot modis usurpetur. Et in quibus acceptationibus ratione tribuitur, substat. Et a quibus numeribus exempti sint, quoniam hoc regno bidugetur dicitur. 781. B.

Nuptias. Nuptias ad secundas transiens, & filios ex priori matrimonio habens, de bonis titulo lucrativo ex priori coniuge comparatis, neque maioratum instituire, neque meliorare potest. 243. A.

Nuptias ad secundas transiens, neque ex regia facultate instituire potest, nisi maioratum, aut meliorationem, nisi expresserit, ea bona fuisse illo modo comparata ex priori coniuge. Neque Rex post transiitum ad secundas nuptias potest eam facultatem concedere. 243. G.

Nuptias ad secundas quae transiit mulier, maioratum instituire potest, ac meliorare, ex arbitrio prioris matrimonij. 243. D.

Nuptias ad secundas qui transiit coniux, habens liberos ex priori matrimonio, potest ex bonis superlucrativis in eodem prioris matrimonij iustitiae maioratum ac meliorare. 144. B.

Olympia. Olympiadarum soporatio vado origine trahit. 778. B.

Pactum. Pactum quod quis filio promittit, se in qua li portione instituitur eam heredem cum filio, aut quod promittit nullum filiorum melioratum praeter ceteris, aut se equaliter esse distributum omnia bona sua inter filios, invalidum est de iure communi. Validum si tamen redditur, si iuramento confirmetur. 46. B.

Pactum in hoc regno contractum inter viros, quo quisque promittit, se non melioraturum aliquem suorum descendendum, validum est, si ea de re conficiatur scriptura publica, reddique iustitiam talem meliorationem, si fiat. Idem est, si confirmetur iuramento. Potest probari pactum fuisse factum scriptura publica, si fiat de perdita. 48. A.

Pactum in hoc regno factum circa meliorationem alicuius descendendum inter patrem & quatuor causas matrimonij, aut ex alia onerosa, valet. Si autem non fiat,

facta censetur, mortuo, qui illam esse se promittit. 49. D.

Pactum in hoc regno validum de meliorando filio, aut filia, matrimonio causa, valet, esse cum ipsimet meliorandi fiat, & esse illud remittat, qui illius iustitiam cum ipso contraxit, & esse sine liberis decedat. 50. B.

Pactum validum de meliorando ex causa onerosa, aut instrumento publico de non meliorando alio, expirat, si, cui factum est, decedat sine sobole: secus si sobolem reliquat. 50. D.

Pacta eiusmodi ut obligare desinant, non sunt est remissio eius, cui facta sunt, si alter vi illorum cum eo contraxit, etiam si ea remissio iuramento confirmetur, sed utriusque est necessaria remissio, ad sufficit. 51. B.

Pacta eadem invalida sunt iam hodie post legem Caroli quinti in favorem dotis filiarum ultra suam legitimam matrimonij causa, etiam si iuramento confirmetur. Secus comparationes filiarum, atque etiam filiarum ad ingrediendam religionem, & ad alia onerosa, quae non sunt matrimonij iura. 51. C.

Pactum de non succedendo in sortem, aut in parte, factum ei, cui est succedendum, est nullum, siue in bonis eius, qui sit tale pactum, debeatur legibus renuncianti.

Pactum idem si iuramento confirmetur, nec vi, nec dolo, nec metus extorito, est validum, & quam late intelligendum.

Excipiuntur renunciationes de quibus disp. 144. est dictum. Neque post id pactum factum si filio patri, succedunt non nepotes ex tali filio, etiam si tempore mortis sui, defunctus sit in filius, nisi iuramentum in iustitia fuisset contractum. 56. B.

Pactum de re, quae ex bonis alienis obtineri per vim voluntatem, aut ab intestato, speratur, etiam si iuramento confirmetur, est nullum, nisi accedat consensus illius, & in eo usque ad mortem perseveret, & cum poenitentia sit. Quicquid ex illo obtinuerit ita pacifcenti. Accedente vero consensu illius, est validum, etiam si iuramento non confirmetur. 57. A.

Pacta

INDEX. I

Pacta non aliter valida, quàm accedente consensu eius, cui est succedendum, & perseverante in illo usque ad mortem si circa ea is iuravit non revocare consensum, tenetur sub reatu perjurij eâ non revocare. Si id non iuravit, nihil impediens iuramentis, quibus hæreses illa firmasset, posset eâ sensum suum revocare, irritaque eo ipso redderentur, neque hæreses obligarent.

89. A.

Partus suppositus.

Vide Carbonianum edictum.

Pedagium.

Pedagium quid. 788. C.

Pensio.

Pensionis fructus tempore, quo vacavit, quoque ad pensionarium, hæredesve ipsius, pertinent, & quoque ad beneficiarium. 507. D.

Perduellio.

Perduellio non omnis, qui crimen læsæ Maiestatis committit, dicitur, sed solum qui in certo gradu ac modo illud committit. Atque eius solum memoria damnatur post mortem intra quin quennium à commisso delicto. Et quod id citandi. 744. A.

Personatus.

Personatus preside, ut à dignitate, preside etiam sumpta, distinguitur, quid. 338. A.

Personatus late quid. In materia sanctorum sumitur late. In odiosa sumitur strictè. 338. B.

Pena.

Pene fiscales, quæ inter fructus computantur domini iurisdictionis, etiam Ecclesiasticæ, solum ad antecessorem, vel ad successorem in ea iurisdictione, pertinent, vel inter utrumque, sicut dividentur, varij elementis explicantur. 512. B. 514. B.

Pene iudici applicanda, quando appellatur ab illo, aut tempore alterius iudicii mandatur executioni, num ad antecessorem pertineat. 516. C.

Portorium.

Portorium quid. 735. A.

Vide tributum & vestigal.

Possessio.

Possessio nominum debitorum, cessante comparatur. 333. A.

Possessio, tam civilis, quàm naturalis, bonorum maioratus, transit statim ipso iure absque ulla apprehensione in immediatè ad eum vocatum, statim ac morte prædecessoris, aut alia retione, maioratus est delatus. 517. C.

Possessionem, qui ita comparat rerum maioratus, non potest expellere alium à tenura & insistentis in eis rebus, autoritate propria led iudicis. 519. A.

Possessionem non comparat idem maioratus successor rerum, quarum antecessor similiter possessionem, & acquisierat alius. 519. C.

Possessio, quàm ita comparat maioratus successor, non est ficta, sed vera, habetque proinde effectus omnes possessionis. 519. D.

Possessionem comparat, etiam iurium incorporalium, idem successor, est ad huc sit in vtero matris, ea que est eiusdem rationis cum illa, quæ erat in prædecessore, sed alia numero. 520. C.

Possessio transit eodem modo in proxime vocatum, ellò maioratus ex peccato lani Regis facultate institutus non sit, & ellò sit capella, aut aliud in maioratus modum institutum. 521. B.

Possessionis à sententiâ data, de iure communi non appellatur: secus de iure Castellæ, habetque ea appellatio effectum suspensivum. 531. C.

Possessio civilis, & naturalis maioratus non transit ipso iure mortuo in itinere in successorem, sicut transit deinceps mortuo quocunque possessore in proximum successorem. Neque sumptum remedium sita tenet, habet locum quando immediatè succeditur in iuratori. Tamen si quando timeatur mala, posset regius superius sanctorum eodem modo procedere circa tenurâ. 546. D.

Possessio civilis & naturalis maioratus, si certum sit quis in eo succedat, certò etiam in eum transit: si verò sit dubium, dubiù quoque eodem dubietatis gradu est, an transferat. Et quid circa tenuram faciendam, si liquidari non possit, ad quem pertineat. 548. C.

D 2 Poss.

Possessio maioris ut censetur certo ipso iura transisse, & ut tenenda aduocetur, quale in frumentum ostendi debeat, aut qualis ratione id sufficiens constare sit censendum. 349. B.

Possessio boni maioris est censenda transisse in successorem, locumque habet remedium circa tenentem, esto tertius possideat titulo, qui originem non trahat ab institutore, aut de quo alium de non constet sufficientem fuisse ad alienandum legitime bona maioris. Quando autem titulus originem habuit ab institutore, aut aliunde constat fuisse legitimum, aut est dubium, num institutor eam rem comprehenderit in maiori, neutrum lucum habet. 350. C.

Possessorium remedium, quod interim Hispanis *entretanto* nuncupatur, quid sit. Et num intentatio remedii summa ratio tenentis, locum aliquando habeat. 363. B.

Prælati.

Prælati, heredesque illius, tenentur de leui culpa damnorum rebus prælatu- tis subsequutorum. 610. C.

Prælati si tantum suis sumptibus ac industria meliorauit res Ecclesie, quæ tum damnorum culpa illius, saltem leui, fuerat sequenti, locus est compensationi. 622. B.

Præscriptio.

Præscriptio titulus præstator est, quæ privilegij. 110. A.

Primogenitus & primogenia.

Primogenia, primitiua, primogenia, & primogenita, quæ tempore legis nata re, in veteri lege, & apud aliquas alias nationes dicantur. Ea non sunt in Hispanijs. Licet instituentes liberè maioratus, aut meliorationes, rationem habere soleant primogenitorum, ut eos præcipue ad eas institutiones vocent. 20. B.

Primogenia legis naturæ scriptæ, & Galilæa, legalia sunt. 92. D.

Primogenitus.

Primogenitus quovisq; cæteris præferatur in successione in maioribus, ca-

pellis, & in alijs rebus, quæ indivise ad unum deuenire debent. Et quis primogenitus censetur, maxime inter gentes. 366. A.

Privilegium.

Privilegio si quis non utatur decennio à puncto concessionis, illud amittit. 220. A.

Prodigus.

Prodigus quovisq; instituere non possit maioratum, aut possit accedente curatoris auctoritate ac iudicis decreto. Ac, quando facultas principis esset necessaria, exprimendum illi esset, eam per prodigo. 229. D.

Promissio.

Promissio, quæ quis filio promittat, se æquali portione institutum eam heredem cum filio, aut qua promittat, nullum filiorum melioratum præceteris, aut se æqualiter diuisurum omnia bona sue inter filios suos, innu- lida est de iure communi. Valida verò redditur, si iuramento confirmetur, præstato in Lusitania ex facultate Regis. 46. D.

Promissio in hoc regno, contracta inter viuos, qua quis promittat, se non melioraturum aliquem suorum descendendum, valida est, si de ea fiat scriptura publica, aut si confirmetur iuramento. Potest verò probari testibus, factam fuisse scriptura publica, si ea scriptura sit deperdita. 48. A.

Promissio in hoc regno facta circa meliorationem alicuius descendendum in tertio & quinto causa matrimonij, aut ex alia onerosa, valet: Si autem non fiat, facta censetur, mortuo, qui illam efficere promissit. 48. D.

Promittent valida non meliorare filiam, censetur promittere nec meliorare nepotem, nec alium descendentem. 49. D.

Promissio valida in hoc regno meliorandi filium, aut filiam, esto cum solis meliorandis fiat, & esto, qui incurrit illius cum ipso contraxit, illud remittat, aut sine liberis discedat, valet. 50. B.

Promissio valida de meliorando ex cap- sa onerosa, aut instrumento publico de non meliorando alio, expirat, si is, cui facta est, discedat sine liberis: securi si relicta sobole. 50. D.

Promissio eiusmodi ut obligare desinat,
 c. nō satis est remissio eius, cui facta fuit,
 si alius illius eūm eo contraxit, etiā
 a: si ex remissione iuramento confirmetur:
 b sed versusque et si necessaria remissio,
 ac sufficit. § 1. B.

promissiones eodem inualidæ sunt iam
hodie post legem Caroli quinti in sa-
uorem dotis filiarum vitra suas legiti-
mas matrimonij causâ, etiam si iuramen-
to confirmantur. Secus comparatione
filiorum, atque etiam filiarum ad ingre-
diendam religionem, & ad alia onero-
sa, quæ non finit matrimonium. r. l. c.

Quintus

Quinti donatio, contractus facta extraneo
statim est irrevocabilis, etiam si non
sit ob causam onerosam, neque fiat tra-
ditio. Si sit simplex in sinuacione indi-
get. Si ea donum inestabilis reddatur,
est nulla. 122.

Quinto donatio: si facta fuerit inter se descendenti, qui in potestate non sit, donatio valet: eadem locum habent. Si vero facta sit filio in potestate constituto, ut si sit valida, necessaria est traditio, redonatioque potest. 22. B. de iur. et iur. 22.

Religiosus

Religiosus si iuramento renuntiavit hereditati parentum ante religionis ingressum, eisdem parentes moriantur post professionem illius, monasterium non succedit in hereditate ita renuntiata. so. D.

Religiosi eam renunciationem nō vitiat,
quod facta sit sub conditione, si ingre-
diar religionem, eamve promiscue. 61.

Religioso, aut monasterio, non censetur
resultare latio ex renunciatione eadē
sēta, contento, qui religionem ingre-
ditur, quinta, aut, minor, parte bono-
rum, quibus renunciat. 64. C.

Religiosus ante novitatum, & in novitatu
tu, atque in nostra Societate ante pro-
fessionem, aut vota coadiutorum, insti-
tuere potest valde maiusculum ultima
voluptate, tum etiam contractus reuo-
cabili. a 34. D.

Religiosi maioratus institutio irreuocabi-
lis, facta in nouitiatu, aut ante, hoc actu
ingrediendi religionem, est nulla, etis
si iuramento confirmetur, nisi fiat duo-
bus mensibus ante professionem defa-

cultate ordinari; & sequas professo-
ri. Quæ autem ante novitatum facta esset
irrevocabiler, non animo ingredien-
di religionem, firma esset. 239. C.

Religiosus si eandem maiorem instituit,
et fructus illius ad ipsum attingere de-
bebant tempore interitus eius, nisi re-
ligionem ingrediatur, neque aliud dis-
ponit ante professionem, pertinet usus
fructus tempore interitus ipsius ad ma-
iorem succedentem in bonis sui reli-
giosi, et per mortem ipsius regreditur
ad successorem maiorem. In religio-
ne vero non succedente in bonis sui
religiosi, emissa professione, et in bo-
na Societate commissis votis coadiu-
tum, pertinet ad successorem in ma-
iorem. 236

Religiosus post professionem, aut in no-
stra Societate post vota coadiutorum,
influit & non potest maioratum, nisi
reliquitur sine, "professusque fuerit
non facta divisione bonorum inter fi-
lios: nam tunc influit in hoc regno
poterit maioratum inter descenden-
tes de tercio, & meliorare. 236. C.

Religiosis facultatem testandi à Summo Pontifice habens, regulariter instituta non potest majoratum. Et nam si te sum possit instituere, etiam si ad id se extendat facultas. 236. D.

Religiosus si nodum professionem emi-
sit, aut in nostra Societate vota coadiu-
torum, capax est cuiusvisque maiora-
tus. 358. D.

Religiosi, quorum monasteria in bonis-
 illorum non succedunt, si professio-
 nem emittant, aut in nostra Societate
 emittant vota coadiutorum, neque tpli,
 neque monasteria, succedunt in maio-
 ratu, neque in commoditate illius, sed
 devolvitur ad ulterius vocatum. 335.

Religiosi maioribus non habens iurisdic-
tionem, si monasterium succedat in ip-
sius bonis, pertinet ad maius monasterium re-
spondere, quod talis religiosus vixerit:
nisi institutio excludat religiosum à
successione in illo. Eo vero mortuo,
integre pertinet ad vicarium vocatum.
359. C.

religiosi maioratus si conexam habeat
iurisdictionem, nec incommoditate suc-
cedit monasterium. 361. A.

Religiosi commendatarii coniugati, quia simpliciter religiosi non sunt, non ex-

cloduntur à fuct effione in quibuscon
que maioribus etiam si clausulam ha
beant, excludentem: religiosos. 362.

D. Religiosus noutus immunis est à solus
atione tributorum de suis bonis patri
monialibus. 360. C.

Religiosi nostræ Societatis, qui peractis
duobus probationis annis vota emis
erunt, multo magis tributa non debent
de bonis, quorum adhuc dominium ali
quando retinent. 351. B. 109. 13.

Renunciatio.

Renunciatio de non succedendo in to
tum, aut in parte, ei facta, cui est succe
dendum, est nulla, siue in bonis eius,
cui sit renunciatio, debetur renuncia
ti legitima, siue non. 55. A.

Renunciatio, qua renunciatur legitime,
aut successioni, sub iuramento nec vi,
nec dolo, nec metu extorto, valida est,
& quam late intelligenda. Excipiun
tur renunciaciones, de quibus disp. 144.
est dictum. Neque postrenuociationis
iuramento confirmatam, factam à filio
patri, succedat ayo nepotes ex tali filio;
etiam si tempore mortis aui, defunctus
esset filius, nisi iuramentum iniussit fuis
set extortum. 36. B.

Renunciavit si filius, aut filia, cum iura
mento parentum, hereditati ante reli
gionis ingressum, etiam si pariter post
professionem illius moriantur, mona
sterium non succedit hereditati ita re
nunciata. 59. D. 11. 11. 11.

Renunciacionem eandem non vitiat,
quod facta sit sub conditione, si ingre
diar religionem, eamve profitear. 63.
B.

Renunciacione ex eadem, quod facta sit,
consentio, qui religionem ingreditur,
quinta, aut minori parte bonorum, que
renunciatur, non censetur resultare iura
tio religioso ipsi, aut monasterio, ut ex
eo capite annullari possit. 61. C.

Renunciavit si valide filius, aut filia, ha
reditati maternæ, aut cuiusvis alterius,
antequam dominum illius consequere
tur, mortua matre, usufructus eorum
bonorum non pertinet ad patrem fa
milias talis filij, aut filiz. Si verò domi
nium illius, nihil impediante renuncia
tione, consequeretur is filius, usufruc
tus ad patrem pertineret. 62. C.

Renunciatio hereditati si valide fiat sub

iuramento à filio, aut filia, attendi de
bet causa, ob quam fit: quoniam sub
conditione filius censetur fieri renun
ciatio, eaque proinde cessante, invalida
redditur renunciatio. Et multa circa id
expenduntur. 63. D. 1.

Renunciaverit licet, quis valide heredita
tialicuius, succedere tamen eidem po
test per alium, ad quem deveniat, ut
per fratrem suum, est id illam non adi
uerit, sed transmittat. 65. B.

Renunciavit si quis valide patris heredi
tati, si ille ad secundas transeat nuptias,
eaque ratione bona, que ex priorij vx
ore accepit, per mortem illius, dividen
da sint inter filios prioris matrimonij,
is filius succedit in portione, que à
ex matre ipsum contingit. 61. D.

Renuncians hereditati, non censetur re
nunciare ijs, que deferuntur non iure
hereditario, ut maioratui, feudo, &
emphyteusi non hereditarijs, nisi aliud
de mente renunciantis constet. 66. C.

A. Renuncians cum iuramento hereditati
paternæ, etiam si dicat, ut non succe
dat ex testamento, si heres ab eo patre
instituitur, succedit ac transmittit eam
hereditatem. 66. B.

Renunciatio hereditati iuramento con
firmata, non revocatur astutitate po
tius filiorum renunciatio. 67. A.

Renunciatio successioni bonis alicuius
iuramento confirmata, non redditur
ex eo nulla, quod renuncians ignorat
ret, iure civili esse nullam secluso iura
mento. 69. A.

Renunciacionem cum iuramento heredita
ti minoris esse, etiam impubere, non
aufert validitatem à renunciacione do
lo extorta per insuriam. 69. B.

Renunciatio paternæ successioni cum iura
mento, valide renunciat, est id si
familias sit, nec alioquin valeat dona
tio facta ab eo patri. 69. C.

Renunciavit si quis per vim, aut metum,
cum iuramento successioni, licet inde
ius non comparaverit is, in cuius fa
vorem est renunciatum, & relaxari debet
iuramentum, ante relaxationem tamen,
qui iuravit contrauenire non potest re
nunciacioni. 69. D.

Renunciatio iuramento confirmata ex
torta per metum, etiam reverentialem,
quovisq; invalida, & maioratus inde
institutus quovisque invalidus. 70. C.

Re-

Renunciatio iuramento confirmata, & dolo extorta, vt fallis promissionibus, aut perſuſionibus, inuálida eſt, neque indiget relaxatione iuramenti. 73. C.

Renunciatio ſucceſſioni, quando merè gratuita, quando contráctu ex parte oneroſo. 75. A.

Renunciatio ſucceſſioni iuramento confirmata, ſi facta ſit vero animo condonandi, quod renunciatur, aut incrementum, quod condonatur, comparat verum ius, in cuius fauorem fit, eſtò renuncians minor eſſet, locumque non habet relaxatio iuramenti, neque reſtitutio in integrum, niſi bonum commune contrariam poſtularét, ob nimiam leſionem, exiguum iudicium, & multam facilitatē renunciantis. 76. B.

Renunciatio legitimæ iuramento confirmata, non cenſetur comprehendere alimenta, ſi renuncians aliunde ea non habet, niſi aliud exprimitur, aut intelligatur fuiſſe mentem renunciantis. Et de alimentis omnino neceſſariis ad conſeruationem vitæ, eſſet nulla ex renunciatio. 78. B.

Renunciatur ſi cum iuramento ſucceſſioni contráctu merè oneroſo pro emolumento aliquo, & iſto quæcunque interueniat, attento pretio, quo ea ſueſſio æſtimaretur quando illi renunciatum fuit, inuálida quoad incrementum eſt ea renunciatio in conſcientiæ foro. Et is, cui facta eſt, relaxare tenetur iuramentum, aut ſuperior illius. Anterelaxationem verò contravenire ei renunciationi non poteſt. 80. C.

Renunciatum ſi ſimiliter ſit, non conceditur puber. in foro exteriori actio, eſtò iſtus ſit ultra, aut infra, dimidium iuſti pretij, neque competit actio: legis. 2. C. de reſc. vend. (Excepò in Luſitania, ſi iuramentum adhibitum fuit ſine regia ſacralitate) Deberet tamen relaxari iuramentum, & concedi actio, ſi iſto eſſet tanta. Et multi aſſerunt concedi in leſione enormiſſima. 81. D.

Renunciavit ſi minor cum iuramento ſucceſſioni contráctu oneroſo, in quo leſio ſit ultra dimidium iuſti æſtimationis, ſi non addidit, vende ſubiſcienter ex primeret, renunciare beneficio legis. 2. C. de reſc. vendi. agere ex e. l. 2. poterit. Expediret tamen, vt relaxaretur ei iuramentum, ſi id in conſcientia eſt neceſſariū, ſi in eadit, ſe obligare, nec

inde agere. Idem in maiore, ſi confirmauit iuramento actum lecluſo iuramento nullum. 84. B.

Renunciatio legitimæ, aut parti illius, conſenſu in id, ſi ſiant, nõ quidem ante teſtamentum, ſed in ipſa teſtamenti conſeſſione, aut poſt illud conſeſſum, válida ſunt, etiam ſi iuramento non confirmantur: neque poterit agi poſtea ad uerſus teſtamentū, in quo ita ſit peticitus, aut ex hereditus, eſtò neque hæc, neque alia cauſa ſit in eo inſerta. Et in quo euentu non ſuſſiciat tacitus conſenſus renunciationis parti legitimæ, ſed requiratur expreſſus. Et in quo alio teſtamentum eſſet nullum, eſtò adhiberetur conſenſus poſt teſtatoris mortem niſi approbaretur in ipſa teſtamenti conſeſſione, aut in eo intereſſet cauſa ex heredationis, aut preteritionis. 85. D.

Renunciatio in legitimæ, aut parti illius, in fauorem coheredis, aut coheredum, válida eſt, etiam ſi iuramento non confirmetur, modò accedat ad id conſenſus eius, in cuius bonis debetur, & in eo perleueret uſque ad mortem. Idem de quocunque pacto circa ſucceſſionem in bonis illius. Siq̃ tali verò conſenſu, inuálida eſt renunciatio, & pactū circa ſucceſſionem in bonis illius, etiā ſi iuramento confirmetur: ſub pena amiſſionis emolumenti hereditatis ſiſco. Idem eſt de diſpoſitione quacunque rei ita obtinendæ, etiam ſi hypothecæ ſubijciatur, ſine conſenſu eius, cuius adhuc eſt. 87. A.

Renunciations pendentes, vt ſunt válidæ, à conſenſu eius, cui eſt ſuccedendum, & à perſeuerantia in illo uſque ad mortem, ſi circa eas is iurauit, non reuocaturum ſuum conſenſum, tenetur, ſub reatu perijuri, cum non reuocare. Si verò id non iurauit, nihil impeditibus iuramentis, quibus hæredes eas firmaveſſent, poſſet conſenſum ſuum reuocare, irritaque eo ipſo redderetur, neque hæredes obligabunt. 89. A.

Renunciations válidæ ſine iuramento, ſi à maiore ſine illo ſint factæ, ſubueniuntur ei circa illas reſtitutione in integrum. Quo remedio caret, ſi illas iuramento confirmauit. 90. C.

Renunciat válidè in ſuum præiudicium ſucceſſioni in maiori proxime ad eū vocatus, in fauorem alterius: non verò in præiudicium ſuorum filiorum, ſi il-

INDEX.

los postea habuerit, qui succedant. Ea tamen renunciatio inualida est, si fiat viuente institutore, nisi in ea consentiat & perseueret in eo consensu vsque ad mortem. Secus si alius sit possessor maioratus. Et quando, si renunciatus erat minor, competit alii restitutio in integrum. 375. A.

Representatio.

Representatio quanta in successione in regno via generationis praescripta sit in Hispanijs. Quae similiter locum habet in alijs Castellae maioratibus, quando aliud non constat de illorum institutione. 4. D.

Representatio in bonis hereditarijs quo vsque habeat locum in linea descendente, & transuersali. In linea vero ascendentium locum non habet. Filij fratrum, si succedant cum alijs patris, representant patres suos, & succedunt per stirpem. Si autem filij diversorum fratrum succedunt sine alio patre, non representant, sed succedunt per capita. Nisi quando sunt filij fratrum utriusque coniunctorum, & representando suos parentes, excludit patrem ex altera tantum parte coniunctum: tunc enim succedunt per stirpem. 386. D.

Representatio, cum sit privilegium, licet extendenda plus non sit, quam eo peritur concessa, in quoquoque tamen regno est videndum, num iure, consuetudine, vel dispositione particulari sit maior introducta circa regni successionem, aut maioratus, vel circa aliquid aliud, cuique erit standum. 388. C.

Representatio est in feudis, non solum hereditarijs, sed etiam ex pacto & proindencia. 389. A.

Representatio licet stando in solo iure communi, neque in successione in regno, neque in alijs maioratibus, locum habeat, ex quibus tamen capitibus possit locum habere. 399. A.

Representatio qualis in hoc regno quoad ad successionem in ipso regno, & in maioratibus illius, quando aliud institutores non disposuerunt, sit statuta, & cur virtualis potius, quam formalis, sit nuncupanda. 399. D.

Representatio quanta detur in hoc regno in successione collateralium ultimi possessori maioratus, quando de

sunt omnino descendentes illius, & quando aliud non disposuit maioratus institutor. 417. B.

Representationis ac successionis in modis, quantum a iure communi exorbitet. 418. B.

Representatio eadem locum habet in veterioribus gradibus licet collateralis, hoc est, in descendentibus ex patris, & ex patris magni, & ita consequenter. 419. D.

Representatio eadem ac successio locum habet, est & collateralis comparatione ultimi possessoris, neque descendens, neque collateralis sit institutoris maioratus. 420. B.

Representatio lege. 40. Tauri in linea collateralis introducta, non est representatio, solum gradum progenitorum, sed etiam personam ipsam cum omnibus suis qualitatibus, locum illius subeundo ad eos omnes excludendos, quos parens ipse, si superstes esset, excludisset. 421. B.

Representatio alterius personam qui succedit, si representatur incapax erat tempore mortis suae, ipse quoque incapax est, & excluditur a maioratu: quando vero vocatus ipse succedit, ut in linea descendenti in hoc regno, & proximior in linea collateralis ultimo possessori, tunc incapacitas progenitoris ipsi non nocet, si ipse incapax etiam non sit. 421. C.

Representatio locum non habet in fidei commissio familiae relicta, siue vniuersale, siue particulare sit. 423. D.

Representatio non est in Lusitania in maioratibus de bonis coronae regni, nisi tantum sit alicui concessum, ac proinde patris, etiam minor natus, excludit nepotem. 447. C.

Rescriptum.

Rescripta & concessiones principum, ita sunt semper exponenda, ut nihil iniquum & contra rectam rationem contineant. 35. D.

Rescriptum ut surreptitium non censetur, quarum prohibitionum mentio fieri debet concedenti, quum non item. 649. D. 652. C.

Restitutio a principe instaurum.

Restitutio facta a principe in statum pristinum, quae deletur incapacitas, quam quis

quis ob defectum habebat ad succeden-
dum in maiori, aut in re alia, si fiat, post
ad delatum alteri morte ultimi possessoris,
aut alia ratione: ob incapacitatem, que
tunc erat in illis, non succedit in eorum vero
ante id delatum, succedit in eo. 371. C.
Restitutionem principis ex gratia in pri-
vatum statum, non habere locum in pre-
iudicium tertij, ut intelligendum. 371. C.
Restitutio in integrum.
Restitutionem in integrum impedit iura-
mentum a minore prestitum. 79. B.
Restitutio in integrum minoribus & alijs,
non datur, adversus lapsum semel factum,
ut remedium summarij circa tenentis
maioratus comprehendat. 556. A.
Retractus.
Retrahatur si possessor maioratus rem ali-
quam propter commutationem cum ter-
tius maioratus, res illa non pertinet ad
maioratum, sed est libera, nisi maioratus
incorporaretur. 598. B.
Rex.
Regum successio in Hispanijs varia tem-
pore Gothorum, & tempore Pelagij.
Et cur via generationis sancita sit suc-
cessio a Pelagij tempore. 3. B.
Regni successio via generationis, qualis
prescripta sit in Hispanijs, & cum qua
ita representatione. 5. A. D.
Regni successio se extendit ad omne gra-
dum, etiam ultra decimum. 6. D.
Regni Castellę insignia quę, quando de-
bent, antea quę fuerunt. 8. A.
Regnum Castellę primogenij ac maiora-
tus rationem habet. Est, tamen, ceteris
maioratibus. Et constituta circa il-
lus, locum similiter habent in alijs ma-
ioratibus, quando aliud ab institutoribus
non reperitur expressum. 8. B.
Reges quoque de bonis corone regni
donare possunt, & alienare. Et qui
maioratus de bonis corone regni sunt
proprie censendi in illi. 9. A.
Regni corone quando bona confiscata, ca-
seantur vna in Lusitania. 14. A.
Regnum maioratus est legalis regulariter
loquendo. Et quoque aliquando, quib-
usque ex causis, mutare liceat de modo
regimini ac successionis primitus statu-
to. Regulariter vero non licet. 93. A. no 2
Regnis in aliquibus, & in Romano, im-
perio, electione succeditur. 172. B.
Regnis in diversis qui succedunt, arma ac
insignia singulorum regnorum solgi
cipere: non vero agnomina Regum, &

bus succedunt. 291. A.
Regnorum Hispaniarum arma, & conu-
meratio, quem locum habeant. 296. A.
Regnum si ad formam deueniat, iurisdic-
tionem illius annexam exercet licet per
se & directę, hoc est, non annexę ad aliud,
mulier incapax sit iurisdictionis. 347. A.
Regno ob quę delicta privati quis possit.
Et quando, est id habere idoneum succes-
sorē, cedere regnū alteri possit. 245. B.
Regno non dū adeptus, excludendū esse
amentem, qui affirmant. 347. D.
Regno iam adeptus non priuatur anis, etiā
ob amentiam perpetuam, sed illi datur
curator & administrator loco illius.
Et quid quando natus est sanę mentis, &
ante regnū adeptus incidit in amentiam,
& quando habet luctida intervalla.
349. C.
Regno non dū adeptus excludi non de-
bet a mens, aut aliter ex defectu natura-
li inoptus regimini illius, sed tradi de-
bet curator & administrator loco illius.
Excipitur in hoc regno, nisi sit collate-
ralis, qui alioquin in regno succedere de-
bebat. 350. C.
Regni successione non excluditur lucidus
simul ac mutus, aut cecus. Excipitur in
hoc regno, nisi collateralis sit compari-
tione ultimi possessoris. 355. B.
Regnum de diuidetur, & ut tollerentur
alia mala, si non essent duo gentes, aut
duæ geminę, & ignoraretur quis prior,
mitti deberet fors, quis eorum futurus
esset. Rex. 368. C.
Regni circa successiōem videndum est
in quoquoque loco quanta representa-
tio sit introducta. 388. C.
Regnum non est hereditas, neq; in eo suc-
ceditur iure hereditario, sed ex pacto
& providentię, iure saugulib; vti
alijs maioratibus, ac proinde succedi in
regno potest repudiare hereditate.
Et quę pacta circa futura in eo succe-
ssiōe, viuere vltimo possessoris. 391. B.
Regni successor situtus cur iuretur sub-
ditis, & quid id iuramentum illi sit. 391. B.
Coritis, ubi electione succeditur, & de
ante morte possessoris eligatur. Et qui
bos nominibus succedat in regno, aut
in Imperio, appellatur quodam futuris
& hodie appellatur. 398. A.
Regni in successione, licet standi in iure
iure comuni representari locum non
habeat, ex quibus tamen capitibus locum
possit habere. 399. A.
Regni huius successio qualis, & cō quā

repræsentatione sit statuta, & cur dic-
di sit potius repræsentatio virtute, quàm
formalis. 399. D.

Regni Castellæ in successione nõ id circo
nepos ex primogenio prædefuncto, præ
fertur patruo, quòd pater ipsius ius ali-
quod in ipsum transmiserit, sed quòd
legibus huius regni proximè vocatur,
excluso patruo proximiori in gradu vl-
timo possessori. 405. D.

Regna non esse hæreditates, nec proinde,
in eis succedi iure hæreditario, sed san-
guinis, atque adeo loci nõ esse in succe-
ssione in illis repræsentationi ex eo ca-
pite, quòd hæreditates sint, cõfirmatur.
408. D.

Regna quoniã hæreditates nõ sunt, nõ va-
cat defuncti successore vsq. ad decimũ
gradũ ultimo possessori, sed admittun-
tur proximiores in infinitum. 409. C.

Regni huius Castellæ in successione, nulla
admittitur repræsentatio in linea collate-
rali, sed sèper succedit proximior in gra-
du, præferendo in eode gradu masculum
feminae, & maiorem natu, minori natũ.
412. B. D. 414. B.

Regni circa successioneẽ à republica à
principio statuta, nihil innovare possunt
princeps, aut consiliarii ipsius sui legi-
bũque neq. respublica ipsa quando
iam alicui est ius questum. 414. C.

Regno nõ succedunt proximiores ultimo
possessori, servata repræsentatione in
eo statuta. 426. D.

Regni Lusitani in successione quæ contro-
versia esse potuit, nec tamẽ fuerit, in li-
nea descendentiũ per mortem Ioa-
hãis testis, explicatur. 469. B.

Regni Lusitani in successione in linea col-
laterali regi Hærico, quæ cõtrouersia re
ipsa fuerit, dilucide proponitur ac ex-
planatur. 469. D.

Regẽ Hispaniũ Philippũ secundũ legiti-
mũ fuisse successoreẽ Hærico in regno Lu-
sitano, multis efficaciter ac dilucide pro-
bat, everfis cõtrariis fudamẽtis. 471. D.

Regni Lusitani in successione in corona ip-
sa, si stemus in sola dispositione iuris cõ-
munis ac Lusitanũ patruũ nepoti in li-
nea descendentiũ fuisse præponendũ,
ostenditur. 478. B.

Regni Lusitani origo in successioneq. in il-
lo unde nepos, & in nepotis defectũ, nep-
tis, & in utriusq. defectũ, pro nepos, aut
pro nepotis, præferri in linea descendens
cũ patruo, aut patruo magno debeat.

479. C.

22

Regni Lusitani in successione nulla est re-
præsentatio in linea collateralis, ostendi-
turq. Philippũ secundũ Hispaniã regẽ
legitimũ fuisse successoreẽ Hærico in eo
regno, & nulla ratione Dominam Ca-
tharinam. 480. D.

Regni Castellæ & Lusitanie in corona suc-
cedit patruus ultimi possessoris, exclus-
is cõsobrinis eiusdem ultimi. possesso-
ris. 484. A.

Regni coronæ fructus quomodo dividendi
inter prædecessoreẽ, aut heredes illius, &
successorem. 512. A.

Regni quando ad alterũ devoluitur, fisca-
les pœne, ex delictis cõmissis tẽpore in-
recessions, quovsq. ad antecessoreẽ at-
tineant. 515. C.

Rex quovsq. debita sui prædecessoris in
regno solvere tenetur. 589. C.

Regno privari nõ potest legitimus in eo
alioquin successor propter ingratitudi-
nem in tuum patrem Regem, cui succe-
dere deberet, esse dicitur pater legitimẽ illi
et hæredasse. 695. D.

Regno cur spoliari possit possessor in præ-
iudiciũ successorum ob aliqua crimina.
727. A.

Regi maledicens, quas pœnas incurrat.
Et in hoc regno media pars bonorum
illius confiscatur. 734. A.

Regis cũ vxore, cõsanguinea, aut famula,
concubitus, quibus pœnis puniatur. 734. C.

Regis in filiũ, regni successoreẽ, delictũ, etia
cõcubitus cum vxore, aut filia illius, ut
puniendum. 734. C.

Rex ob delicta, quibus regno privari de-
bet, non est deiciendus à principe au-
toritate propria, sed Summi Pontificis.
735. C.

Regis in filios, minimẽ in regno successo-
res, delinquens, ut puniendus. 735. D.

Salinarium.

Salinarium tributum, quid. 789. B.

Sententia.

Sententia circa possessionẽ nõ parit excep-
tionem rei iudicatæ. Et quid quãdo in-
voluntur causa proprietatis solum inci-
deter. Sententia itẽ lata circa tenentẽ maio-
ratus, exceptionem non parit circa pro-
prietatem. 531. C.

Sententia lata adversus possessorẽ maio-
ratus, aut adversus aliquẽ circa nobili-
tatẽ de bidalgia, quibus nãceat pariatũ
adversus illos exceptionem rei iudica-
tæ. 627. B.

Senatus

Servus pœna.

Servorū pœnæ bonæ quovsq; de iure cō-
muni varijs tēporibus pertinēt ad fī-
cū, intestabilēq; essent, aut cōsanguineis
eorum à bīco relinquerētur. Et quid in
hoc regno sancitum hodie sit. 238. A.

Substitutio popularis.

Substituens populariter pater filiō impo-
beri, imponere potest grauem bonis
illis, etiam legitimis talis filij. 176. C.

Substitutio.

Substituto directo ex testamento, cauere
tenetur anterior hereditatis possessor.
318. D. 330. A.

Successio.

Successio in Hispanijs in regno, qualis via
generationis fit prescripta, & cū quita
representatione. 5. A. D.

Successio iure hereditario, ex pacto & pro-
videntia, ac iure sanguinis, quid. 316. A.
Succeditur in maioratibus Hispanis antio-
riori possessori, qui non sit ipsemet in-
stitutor, iure sanguinis, & non heredita-
rio. 316. D.

Successio in maioratu comparatione im-
mediati institutoris, quando sit nec iure
sanguinis, nec hereditario, sed ex pacto
& providentia, & quando sit iure heredi-
tario. 317. C.

Successio directa, & obliqua, quid. Et dis-
crimen inter utranque. 311. A.

Successione in possessionibus distributis
per tribus & familias, licet veteri lege
filij præserrerentur filiabus: filiz tñ præ-
ferebatur collateralibus omnibus. Quā-
do tamē filiz ita in fratru defectū succe-
debat, nubere nō poterat, nisi homini
de sua tribu ac familia, ut distributio pos-
sessionū maneret in eisdem tribubus ac
familij, notandū esset distinctio de suc-
cessione tribuum ac familiarum, ut tēpo-
re aduētus Melsiz intelligeretur defectū
dare ex tribu familia, ex quibus erat
promissus, itaque una ē notis veri Mels-
iz. 379. C.

Successio in bonis liberis, quā varijs di-
uersis tēporibus iure cetero fuerit dis-
posita, & quæ fuerit nouissima, quæ in
Castella & Lusitania vim habet. 380. B.

Succedatur si in maioratu aut in re alia,
quæ iudicia aduocare debet, nulli
cuius minor natus eiusdem gradus, præ-
fertur seniori. Femina verò præfer-
tur masculo vitianaria gradus, quando
d. 42. q. 1. no. 101

aliud non fuit expressum. 381. C.

Successione in maioratu huius regni, quæ
consideratur, ut iudicetur, quis alteri
præferatur. 383. A.

Successione à maioratu si femina excludi-
tatur cōparatione masculorū eiusdem
gradus, fauorabilis est, late quæ proinde
est intelligenda. Cōparatione verò mas-
culorum vltioris gradus, est odiosa, stric-
tequā intelligenda. 383. C.

Succeditur in regno, nō iure hereditario,
sed ex pacto & providentia, iureve signi-
ficatū, ut in alijs maioratibus, repudiata
proinde hereditate, succedere quis
potest in regno, vaterque pactum circa
futurū in eo successione, viuente nec cō-
sentiente vltimo possessore. 392. B.

Successio qualis in regno ipso Castellæ, &
in ceteris eiusdē regni maioratibus, sit
instituta, quādo maioratū institutores
aliud nō statuit ac exprimit. Et cur in
eiusmodi successione interueniat, nō
quidem representatio formaliter, sed
virtute. 399. D.

Succedat quo ordine, & quanta cū repræ-
sentatione vltimo possessorū maioratus
huius regni, collateralis illius, quando
omnino desunt descendentes eiusdē vlti-
mi possessoris, & quando aliud nō dis-
ponit maioratū institutor. 417. B.

Successionis ac representationis in modū
quātū à iure cōmuni exorbitet. 418. B.
Successione in eadē in linea trāuersali lo-
cū habet representatio in vltiorib' gra-
dibus, hoc est, in descendētib' ex pa-
tris, & ex patris magnis, & ita conse-
quenter. 419. D.

Successio eadem & representatio locū ha-
bet, est & collateralis cōparatione vltimi
possessoris, neq; descendens, neq; colla-
teralis sit cōparatione institutoris maio-
ratus. 420. B.

Successione in eadē representatio in linea
collaterali lege. 40. Tauri introducta,
nō est representatio solum gradū pro-
genitoris, sed etiā personā ipsā cū omni-
bus suis qualitātibus, locū illius subeū-
t ad eos omnes excludendos, quos pa-
rens ipse, si superstes esset, excluderet.
421. A.

Succedit qui repræsentatio alterius perso-
næ, si representatus incapax erat tēpo-
re mortis suæ ipse quoq; incapax est, & ex-
cluditur à maioratu quādo verò voca-
tus ipse succedit, ut in linea descendētiā,
in hoc regno, & proximior in linea col-
laterali vltimo possessori, tū incapax
tuncq; si alius quilibet

tas progenitionis ipsi non nocet, si ipse in
 capex eam non sit. 421. C.
 Successor in linea transuersali esse debet
 de stirpe in stirpe maioratus, aut
 eius in quo fuit institutus, vel carde
 de ipsorum familia, seu sumpta fami
 lia. Si enim ultimo possessori detur pro
 ximior de aliena familia, ut frater so
 lum vicinior, quoniam sit de eiusmodi
 familiaris, succedit, qui de familia fuerit
 proximior, saltem per representationem,
 licet remotior in gradu sit ultimo pos
 sessori. 422. D.
 Successionis ordo in maioratibus, simili
 ter seruatur in hoc regno in successio
 nibus in feudis, capellis, & emphyteu
 tibus, iure patronatibus, & in alijs rebus,
 quae in diuisa ad vnu deveniunt. 423. C.
 Succedunt in fideicommissis familie reli
 ctis, proximiores ultimo possessori, li
 cet alij sint proximiores testatq. Idem
 in maioratu & regno seruatur in hoc reg
 no representatione in eo statuta. 425. D.
 Successio in maioratibus huius regni, quis
 cui preferendus sit, admetienda est ex
 dispositione expressa institutoris, aut
 quam, semoto commisso, ex copiegra
 ris intelligitur intendisse, easque prepo
 nenda est dispositioni legis. 40. Fauti
 in dubio autem, dispositioni eius legis
 est standum. 437. C.
 Successioni in regno Lusitano quae con
 troversia esse potuit, nec tamen fue
 rit in linea descendens permortem
 Ioannis. III. explicatur. 469. B.
 Successionem circa in eodem regno in li
 nea collateralis Regi Henrico, quae con
 troversia fuerit in linea collateralis, dis
 cide proponitur, ac explanatur. 469. D.
 Successorem legitimum fuisse Philippum
 II. Hispaniarum Regem Henrico in reg
 no Lusitano, multis efficaciter ac dili
 genter probatur, eueris contrariis fonda
 mentis. 472. D.
 Successione in corona regni Lusitani, si so
 lum stemus in dispositione iuris com
 muni, parvum nepos fuisse preponendum in
 linea descendenti ostenditur. 478. B.
 Successione in corona regni Lusitani vo
 de nepos, & in nepos defectu, nepos,
 & in viri, defectu, pro nepos, aut
 pro nepos, praefertur debet parvum, aut
 parvum magis, in linea descendenti.
 Et de origine regni Lusitani. 479. C.
 Successione in corona regni Lusitani, mul
 ti ex representatione in linea collateralis
 ostenditur, Philippum. II. Hispaniarum

Regem legitimum fuisse successorem Hen
 rico in regno Lusitano, & nulla ratione
 Dominam Catharinam. 480. D.
 Succedit in corona regni Castellae & Lusit
 aequae patri ultimo possessori, ex his, & co
 sobrinis eiusdem ultimi possessoris. 484. A.
 Succedit in maioratibus regni Castellae, siue
 illi sint de bonis patrimonialibus, siue
 de bonis coronae regni, sobolibus vi
 rimi possessoris, & soboles ex illis, & in
 eorum defectu, consobrina, & soboles
 illius, ex huiusmodi patrum eiusdem
 ultimi possessoris. 484. B.
 Succedit in maioratibus Lusitanis de bo
 nis patrimonialibus, parvus ultimo pos
 sessoris, excluditq. consobrinis eiusdem
 ultimi possessoris. In maioratibus vero
 de bonis coronae regni, nulli transmitt
 untur. 484. C.
 Succedit in Lusitaniam bonis emphy
 teuticis, hoc est, quibus dominus solum
 utile possessoris, et non coronae regni sint
 destituta, & est de corona ipsa regni donec
 anim habeat directum, perinde atque in
 alijs bonis emphyteuticis, nec in illis
 habet locum lex mentalis. 485. A.
 Si autem & mutus.
 Surdus simul ac mutus non repellitur a suc
 cessione in maioratu iurisdictionem aut
 dignitatem non habentem annexam. 486. D.
 Surdus simul ac mutus, non excluditur a
 regno, aut a successione in quocumque
 maioratu iurisdictionem habente. Exci
 pitur in hoc regno, si collateralis in co
 paratione ultimi possessoris, & agatur
 de successione in regno. 486. B.
 Surdus iudex & mutus potest. 487. C.
 Aequitas bonorum maioratus, quibus sum
 mario, remedium in iustitia eorum bono
 rum tenetur spoliator ad concedendum,
 ipsum esse legitimum successorem in his
 maioratibus, & intra quantum tempus
 id remedium concedatur. Nec eo
 finito, agitur postea, nisi de proprietate.
 487. A.
 Tenetur si quis de aequitate contentus sit esse
 legitimum maioratum successorem, ut
 si in tentare ad uocandum illum potest ut
 media potestoria ad pacem, retine
 de, ac recuperare possessionis. 487. D.
 Tenetur remedium humerarium posse
 rium admittenti habet causam proprie
 tatis, nec contentus nisi ei, qui posside
 rent, se esse legitimum maioratum succe
 sorem. 489. B.

Tenetur

INDEX

Tenetur aduersus idem remedium com-
petunt idcirco exceptiones, que sunt
circa proprietatem, modò intra tēpus
eius remedij probentur. 530. C.

Tenetur remedium summarium circa bo-
na maioratus, licet inuoluat causam
proprietatis, & sententia tamen circa te-
nuta quamuis in hoc regno admitta-
tur supplicatio, solum habet effectum
deuolutiuum: non verò suspensiuum.
532. A.

Tenetur maioratus circa causam testes
examinari, an examinari iterum debe-
re circa causam proprietatis. 532. B.

Tenetur maioratus adiudicanda est scēmi-
na proximiori in gradu vltimo pos-
sori, quando alius cōtendit, scēminam
excludi, nisi in continenti eam excludi
probet. 533. C.

Tenetur maioratus esse tradenda ventri,
quando, si ex eo nascatur masculus, ex-
cludit ceteros eum cautione tamen
præstita à matre, quòd, si masculus nō
nascetur, restituet fructus, præter ven-
tris alimentum, successori. 534. B.

Tenetur remedium summarium locum
non habet quando immediate succedi-
tur institutori. Tamen si quisdo timere-
tur grāua mala: posset superius sen-
tus eodem modo procedere circa te-
nuta. 546. D.

Tenetur circa quid sciendum, si liqui-
dum nō possit, ad quem maioratus per-
tineat. 548. C.

Tenetur maioratus vt adiudicetur, quale
in instrumentum sciendum, & quid
aliud successione in eo probet. 549.
B.

Tenetur rei maioratus adiudicari debe-
re successori, non impedi, quòd ter-
tius eam teneat cum titulo, quando ti-
tulus origines non habuit ab institu-
tore, vel aliunde non constat titulum
fuisse sufficientem ad alienandum bo-
na maioratus, aut dubium non est, an
institutor eam rem comprehendere in-
tenderit in maioratu. 550. C.

Tenetur remedium non habet locum, si
post intentatum libellum ineptum in-
tra semestre, computatum a parato
delata successione maioratus, inten-
tetur post semestre aliud ex diuersa
causa: secus si ex eadē causa. Cratio ta-
men aduersarij necessarius non est in-
tra id semestre. 551. D.

Tenetur idem remedium si intra eos sex
menses sit intentatum, & superueniat
tertius ad adiudicandum alterum litiga-
tium, repellitur non debet: secus si ad no-
tum suum ius prosequendum. 554. B.

Tenetur vt competat idem remedium, re-
stitutio in integrum non conceditur
minoribus & alijs aduersus lapsum se-
mestris. 556. A.

Tenetur idem remedium intentari po-
test intra semestre, et si intentata iam
fuerit via ordinaria causa circa pos-
sionem, aut proprietatem in alio tribu-
nali. 558. D.

Tenetur circa remedium post legem. 560.
q. latam, num concedenda sit minori re-
stitutio in integrum aduersus proba-
tionem omittam intra tempus ad pro-
bandum concessum. Et num in eo re-
medio admittenda sit testium reprobatio,
scripturarum impugnatio, peten-
daque sit restitutio fructuum, locodq;
o habeat condemnatio vt restituantur,
aut absolutio ab eis reddendis. 559. C.
Tenetur remedio summario intentato,
num aliquando locum habeat reme-
dium possessionis, quod interim nu-
cupatur. 563. B.

Testamentum.

Testamentum neque preteritionis, neq;
ex heredationis argui potest, et si cau-
sa nō inferatur, si preteritus, aut exhe-
redatus, consensit, non quidem ante
testamenti confessionem, sed dū con-
ficebatur, aut postea. Et in quo eius-
tu non sufficit tacitus consensus, re-
nūciationis partis legitime, sed requi-
ritur expressus, & in quo alio testimen-
tum esset nullū, et si adhiberetur con-
sensu post testatoria morte, nisi adhibe-
retur in ipsa confessione, aut in eo im-
poneretur causa exheredationis, aut
preteritionis. 55. D.

Testis.

Testes examinari circa causam tenetur
maioratus, an examinandi postea sint
circa causam proprietatis. 552. B.

Trebellianica

Trebellianica detrahi ex maioratu non
potest quacunque ratione instituat. 561. D.

Tributum.

Tributa & onera ad quæ teneatur maio-
ratus possessor ratione bonorum maio-
ratus. 623. C.

Tribu-

I N D E X

Tributum unde dictum. 770. A.
 Tributum census duplex. Quoddam soluebatur ex bonis, seu ex patrimonio, pro illius estimatione. Et erat mixtum inter merè reale, & personale. Aliud erat tributum capitis. 771. C.
 Tributum annuus, quod. 773. A.
 Tributum vestigial pressè, quid. 774. A.
 Tributum seruitij ordinarij & extraordinarij quod in hoc regno. Soluitur pro ratione valoris patrimonij cuiusque: neque est reale, sed medium inter reale & personale. Et qui exempti sint ad illo soluendo. 775. A.
 Tributum capitis de la moneda forera, à septennio in septennium soluendum, quod in hoc regno. Et qui ab illo exempti. 776. D.
 Tributum aliud capitis, quod Martiniega nuncupatur, & aliud quod dicitur Marçage, quæ. 777. C.
 Tributum indidici quod. Et quomodo soluebatur. Et unde initium supputandi per indictiones. Vnde item initium supputandi per olimpias. Et quid super indidici. 777. D.
 Tributum, quod appellatur collecta, præstantie, & tallie, Hispanè de ramos, & Lusitanè finta, quod. Appellatur etiam ex parte imponentiū, impositio, Hispanè pedis y emperidos. Quid item liberis præstatio nuncupetur. 779. B.
 Tributum, quod borras vocant, quod in aliquibus huius regni locis, & ad quid inferuiat, 780. A.
 Tributa quæ pectos in hoc regno vocant, à quibus exemptiij sunt, quos hidalgos vocant, quæ. 781. A.
 Tributi vocabulum quàm latè pateat, si amplè lumatur, sicque vsurpari consuevit. 781. A.
 Tributum quoddam, munus diuatur, & à quibus muneribus ij sint exempti, qui hidalgos in hoc regno nuncupantur. 782. B.
 Tributa quæ angaria & parangaria dicuntur. 783. C.
 Tributa vestigialis, gabelle, aduenz, portorij, quid. 784. D.
 Tributum ex rebus, quæ mari asportantur, decima dicitur in Lusitania, quoddè decima pars soluitur. Et alia insuper soluitur in sism, quam ibi vocant, hic verò alcavalam. 785. C.
 Tributum peculiare soluitur ex rebus asportatis ex Anglia, Basilica regione, & ex Aethiopia. 786. D.

Tributa varia, quæ in hoc regno, & in alijs Hispaniarum soluntur, tam ex rebus, quæ mari asportantur, ac extrahuntur, quàm ex alijs rebus. 786. D.
 Tributa confinium regnorum. 787. D.
 Tributa ex lanis huius regni. 788. B.
 Tributa varia ad portorium, seu pedagiū attinentia. 788. C.
 Tributum montado quid. 788. D.
 Tributum guidegium quid. 789. A.
 Tributum solinarium quid. Et aliud piscibus impositum. 789. C.
 Tributorum vestigialium, pressè sumptorum, à solutione nullus est exemptus, nisi peculia iter eximatur. Hidalgos, quos in hoc regno vocant, exempti ab eorum solutione non sunt. Ecclesiastici verò sunt exempti, nisi dum negotiantur. 789. D.
 Tributum alcavalæ. Vide alcavala.
 Tributum quod ex accessu ad aliquem locum aliquin debetur, non debetur, si naui necessitate compulsa, ut hostium, aut tempestatibus, eo accedat, & quæ ibi merces vendat. 805. D. 307. B.
 Tributum non debetur ex libris, qui alij de in hoc regnum inferuntur. Neque debetur alcavala ex libris. 816. C. 33.
 Tributum Lusitanæ impositionis, quid, quibusque in locis soluitur. 826. B.
 Tributa qui imponere possunt, 828. C.
 Tributa imponens sine legitima ad id potest, quæ pœnas incurrat, & quæ hodie excommunicatos de cana Domini. 830. D.
 Tributum ut sit iustum ac debeatur, imponi debet ex iusta causa, & quæ talis sit censenda: neque plus imponi debet, quàm causa exigat: & quæ cessante, cessare debet, nisi ad sit alia iusta. 831. B.
 Tributum grauius, quàm postulat causa legitima, atque ad id iniustum, si imponat princeps, aut concedant procuratores, & peccant contra iustitiam, & restituere tenentur populo incrementum. 833. A.
 Tributum si ad defensionem cõcedatur, & princeps sua negligentia non defendat, restituere tenetur subditis damna inde sequuta. 833. B.
 Tributa quo vsque populus principi prestare debeat, siue absque sua culpa, siue sua præterita culpa, eis indigeat. Et ad quæ princeps subditis teneatur, & cum quanto restituendi onere. 833. D.
 Tributa noua, exigendi princeps, qui se periculo

INDEX.

periculo exponit inordinatis largitionibus ac sumptibus, contra iustitiam aduersus subditos grauissimè peccat, 835.B.

Tributum si impositum sit in perpetuum quasi in pactam, non cessat, cessante causa ob quam fuit impositum. Et quando requiritur esset, ut minueretur: aut certè incrementum asseruari deberet in reipublice bonum. 833.D.

Tributa quæ mercatores soluunt ex mercibus, non tam ipsi, quam emptores mercium ex ipsis, soluunt. 837.A.

Tributum si princeps accipit pro aliquo, quod concedit, aut remittit, si nõ sit concessis, aut remissis, restituere tenetur, quod in tributum loco eius accipit. 837.C.

Tributum vt iustum sit ac debeatur, quæ forma, & quæ proportionalis æqualitas seruanda. 838.A.

Tributum seruitutis huius regni, & alia, colligendi modus siue imposita, curi damandus non videatur. Etiam quod ad externos. 839.A.

Tributum vectigalis, aut quasi vectigalis alcaualæ, solum ex rebus, quæ negotiationis causa asportantur, extrahuntur, ac venduntur, solui deberet, si sufficiens illis soluto, subueniretur bono communi. 841.D.

Tributum idem licitè imponi potest, vt ex alijs etiam rebus soluatur, quando aliter non sufficiet subueniri bono communi. Et cur iniquum non sit, ex totis etiam illud soluere. 842.A.

Tributum vt licitè ab aliquo exigatur, necesse est, vt is exemptus non sit ab eo soluendo. 844.D.

Tributorum à solutione exempti sunt Ecclesie & Ecclesiastici, etiam quo ad bona ipsorum patrimonialia. 844.D.

Tributa Ecclesijs & Ecclesiasticis imponentes, ab eis exigentes, ac recipientes, aut ad id cooperantes, quas penas incurrant. 845.B.

Tributa vt eis imponi non possint, quid Ecclesiarum & Ecclesiasticorum nomine, intelligatur. 849.D.

Tributa soluere non tenetur religiosus, nouitius de suis bonis patrimonialibus. 850.C.

Tributa multò magis non debent nostri religiosi, qui, peractis duobus probationis annis, vota emiserunt, de bonis quorum domini ante professionem

aliquando retinent. 851.B.

Tributum non debent de bonis suis patrimonialibus, qui beneficium obtinent Ecclesiasticum, etiam si sacros ordines non habeant. 852.B.

Tributa soluunt in Hispanijs initiati omnes minoribus solis ordinibus, qui beneficium non habent Ecclesiasticum. 852.C.

Tributa quibus in euentibus licitè ex Ecclesiasticis accipiuntur. 854.B.

Tributo si affecta onere mero reali ipsius rei, res aliqua in Ecclesiam, aut in Ecclesiasticum pertranseat, solui ex illa adhuc debet tributum. 856.C.

Tributa quæ soluere non teneatur Ecclesie, & Ecclesiastici, esto sint in commune bonum ipsius cum laicis: & ad quæ contribuere teneantur. 857.A.

Tributum, seu contributionem, prestare possunt Ecclesie, & Ecclesiastici ex rationabili causa, rempublicam secularem adiuuando. Consensus tamen ad id requiritur Summi Pontificis: nisi esset periculum in mora: nam tunc sufficeret consensus Episcoporum, & cleri. Et quando sub culpa lethali subuenire eo modo teneantur. 858.D.

Tributa vt Ecclesiastici soluunt, inuvalida est quæcunque consuetudo. 859.C.

Tributorum à solutione exempti aliqui rationabili ex causa possunt, etiam quo ad suam posteritatem. Sinè rationabili verò causa exempti à principe non possunt. Nullus autem exemptus censetur, nisi probetur. 860.B.

Tributorum à solutione exemptio licitè vendi licitè aliquando possit, quin & iura tributorum, grauique censibus possint, raro tamè & ex virgenti causa id fieri debet. 861.D.

Tributum quovisq; licitè imponitur iusto bello deuictis. 863.C.

Tributa iusta licitè imponunt, aut augent, principes suis subditis, neque id prohibetur Bulla cæne Domini. 863.D.

Tributa iniuste imposita, si non soluuntur, peccatum est ex suo genere lethale, cum restituendi onere. Penæ tamen incurse non debentur ante latam sententiam. 864.C.

Tributa si sint iniusta, peccant exigentes, cum restituendi onere. Ex excommunicatione cæne Domini acurrunt. Et quo, usque liceat ea denegare. 866.B.

Tributa

INDEX. I

- Tributa vetera quovisq; censenda iusta, in eisq; locum habeat praescriptio ex parte principis. 667. B.
- Tributa nova, de quorum iustitia non constat licite petuntur, & cum restituendi onere, & quo vsq; denegari possint. Et quid de exactoribus loco principis. 668. D.
- Tributorum ad praxim, confessionum praesertim multa de tributis dicuntur. 870. B.
- Tributis, quae Regi solvere quis tenetur, si licite possit facere compensationem, potest illam etiam facere, estò Rex locata tributa alteri habeat. Secus si tributis alteri venditis, aut alio titulo rite alienatis. 878. D.
- Tributum quando Rex ex iusta superueniente causa licite exactus & auctus exigit, non possunt idem efficere, qui idem tributum aliquorum oppidorum rite acquisitum antea habebant. 880. B.
- Tributum si quod licite mercatores interduum ex mercibus defraudent, curandum est à confessorijs, ne illud iterum recipiant ab emptoribus earum mercium in pretio. 880. D.
- Tributa circa solutionem si facta sunt conventio cum publicano, quando non constat esse omnino iniustum, solvendum illis est in foro conscientiae, quod cum illo fuerit conventum. 881. A.
- Tributum si aliquis iniuste ex aliquibus mercibus non solvit, non tenetur illud solvere; in quem merces titulo emptionis, aut alio transierunt: neque in foro exteriori potest fieri executio adversus eum, nisi facta prius in bonis eius, qui illud defraudavit. 882. A.
- Tributum alcavalae ex rebus mobilibus venditis ubi solvendum, & cui solvendum sit, aut non sit. 885. B.
- Tributum non debet exemptus ab illo, qui per non exemptum aliquid vendit, asportat, aut extrahit. Illud vero debet non exemptus, qui per exemptum illa exercet. 902. B.
- Tributorum exactores, & ad id custodes si munus suum debite non exequantur, ad quam restitutionem teneantur. 920. A.
- Tutor.
- Tutor auctoritatem potest praestare minoribus.
- non in commodum ipsiusmet tutoris, quando directe auctoritatem praestat ad minoris commodum, & indirec-
te ac per resultantiam ad iuvum. 341. D.
- Uctigal.
- Uctigal pressé quid. 774. A.
- Uctigal, gabella, alcavalae, & portorium quid. 784. D.
- Uctigal quantum iure communi solvatur, & ex quibus rebus non solvatur. 785. B.
- Uctigal ex rebus, quae mari asportantur, decima dicitur in Lusitania, quod decima pars solvatur. Et alia decima in super solvatur in sissam, quam ibi vocant, hic alcavalam. 785. C.
- Uctigal peculiare solvitur ex rebus asportatis ex India, Brasilia regione, & ex Aethiopia. 786. D.
- Uctigalia varia, quae in hoc regno, & in alijs Hispaniarum solvuntur, tam ex rebus, quae mari asportantur ac extrahuntur, quam ex alijs rebus. 786. D.
- Uctigalia consensum regnorum. 787. D.
- Uctigalia ex lanis huius regni. 789. C.
- Uctigalia varia ad portorium, seu pedaggiu attrinentia. 788. C.
- Uctigalium pressé sumptuum à solutione nullus est exemptus, nisi peculiari-
ter eximatur. Hildago, quos in hoc regno vocant, ab eorum solutione non sunt exempti. Ecclesiastici vero exempti sunt, nisi dum negantur. 789. D.
- Uctigalia, quae ex accessu ad aliquem locum alioquin debentur, non debentur si navis necessitate compulsa, ut hostium, aut tempestatis, eo accedat, neq; ibi merces vendat. 805. D.
- Uctigal, aut quasi uctigal alcavalae, solvuntur ex rebus, quae negotiationis causa asportantur, extrahuntur, aut venduntur, solvi debet, si sufficienter illa ita soluto, subveniretur bono communi. 841. D.
- Uctigal, aut quasi uctigal alcavalae, licite imponitur, ut ex alijs etiam rebus solvatur, quando aliter non sufficienter bono communi subvenitur. Et tunc iniquum non sit exterius etiam illud solvere. 842. A.
- Venitio.

INDEX.

Venditio.

Venditæ rei fructus ad quem pertineant. 305.B.

Vendi an censeatur equus, aut mula, cum freno, sella & ornamentis, quibus quando venduntur sunt affecti. 814.D.

Venditi, seu ex vendito actio competit, ut impleantur pacta incontinenti addita venditioni, si addita sint velut in recompensationem partis pretij: secus si non in talem recompensationem sint addita. 911.D.

Venditio rei cum pacto in fauorem venditoris, efficit illam minoris valoris quoad talem venditionem. 916.D.

Vener in possessionem missen- *dur.*

Vide Carbonianum edictum.

Votum.

Vota realia defuncti implere tenentur hæredes de bonis hæreditariis, dummodò non contingant legitimas ipsi in eis bonis debitas: non verò de bonis vincularis, quibus defunctus quous imponere non potuit. 394. A. 399. B.

Vfusfructus.

Vfusfructus bonorum matris, aut cuiusvis aliterius, quibus filius familias, aut filia, validè renūciavit antequàm dominium illorum consequeretur, mortua matre, non pertinet ad patrem familias. Si autem, nihil impediens tali renūciatione, dominium eorum bonorum deveniret ad eum filium familias, aut filiam, vñsfructus pertineret ad patrem. 62. C.

Vfusfructus ad patrem in bonis filij familias attineans, estò is filius de tertio suorum bonorum in vltima voluntate instituat maioratum ac moriatur, perseverat is vñsfructus apud patrem toto tempore vitæ suæ. 23. C.

Vfusfructus quando finitur, qui fructus rei vñsfructuarie pertineant ad proprietarium, & qui ad vñsfructuarium, hæredive illius. 503. D.

Vfusfructus maioratus, aut alterius iurisdictionis, quando finitur & consolidatur cum proprietate, neque ad maritum attinebat tanquam dos vxoris, quo vsque pœnæ fiscales ex delictis commissis apte cum vñsfructum finitum, ad proprietarium spectent. 515. B.

Vñsfructuarius quos sumptus litis obnoxius circa rem, qua fruitur, facere tenetur. 624. D.

Vxor.

Vxor instituerè potest finè viri facultate maioratum, & meliorare vltima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis. Donatione verò causa mortis, aut contractu inter viros, instituerè illum non potest validè, nec meliorare, nisi ex consensu viri, aut iudicis, viro absente, aut irrationabiliter non consentiente. 225. D.

Vxoris renocatio mioratus, aut meliorationis, finè viri facultate facta vltima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si finè viri consensu facta sit donatio causa mortis, aut contractu inter viros, nisi accedat iudicis facultas ob viri absentiam, aut quòd vir irrationabiliter nò velit eam præstare. 226. C.

FINIS.

LAUS DEO.

m'

342

10137

DE

100017

46247

Universidad de los